

Nr. 22

John TEMPLAR

35 ct.
fr. 5.95

Belevenissen van een gentleman-avonturier

HET FESTIJN DER DIAMANTEN

Iedere 14 dagen verschijnt een nieuw verhaal

Alle rechten voorbehouden

Nadruk verboden

Nog beperkt verkrijgbaar:

Nr. 18 - Een strijd vol verrassingen

Nr. 19 - Schaduw en geheimnis over Tibet

Nr. 20 - De rovers van het Himalaya-gebergte

Nr. 21 - De schatten der Zeerovers

Nr. 22 - Het festijn der Diamanten

In bewerking:

Nr. 23 - In de greep van het kwade

Abonnementsprijs f 4.- p. 12 nrs; f 7.75 p. 24 nrs.

*Zendt een postwissel, en U ontvangt ieder nummer
direct na verschijnen, franco thuis per post.*

UITGEVERIJ «JEDES» - ROKIN 174 - AMSTERDAM - TEL. 32540

voor BELGIË: UITGEVERIJ «LIBRIS» - Lange Beeldekenstraat 26 - ANTWERPEN

Het Festijn der diamanten

HOOFDSTUK I

Waarin drie bekenden aan wal gaan en een tentoonstelling ter sprake komt.

Van achter de brede Scheldebocht opduikend, gleed het luxueuse stoomschip, de s.s. „Albertville” van de Compagnie Maritime Belge, over het lichtjes rimpelende water.

Met onbeweeglijke schroef en stilgelegde machines, voer het in het midden van de stroom, getrokken door twee kleine, zwaar-puffende sleepboten, uit wier brede, besmeurde schoorstenen, dikke inktzwarte rookwolken opstegen.

Het merendeel der passagiers van de „Albertville” bevond zich op de wandeldekken of leunde over de reling en keek met gemengde gevoelens uit naar de naderbijkomende stad, waarvan de slanke toren de omtrek domineerde. Statig en als bewust van zijn importante lading gleed het schip tussen beide oevers door, naar zijn aanlegsteiger in het hartje van de stad.

Er waren inderdaad belangrijke personiteiten aan boord, vooraanstaande figuren uit de Belgische politieke en nijverheids-wereld, die op thuisreis waren en in de Belgische kolonie de luisterrijke herdenking hadden bijgewoond van het vijftigjarig bestaan der eerste spoorlijn.

Het was inderdaad een uitgelezen gezelschap dat zich aan boord bevond, beschouwd althans vanuit maatschappelijk oogpunt, wat nog niet wil zeggen, dat alle opvarenden door bijzondere geestesgaven uitblonken.

Zoals in alle gezelschappen was er kaf en koren, ook het groepje journalisten, dat ambtshalve deze reis had meegemaakt, vormde op deze regel geen uitzondering.

Het is echter hier niet de plaats om na te gaan hoeveel procent koren onder het kaf schuilging en in welke verhouding dit procent onder het gezelschap was verdeeld.

Veel liever zullen we onze aandacht bepalen bij enkele der passagiers, die noch tot het officiële gezelschap, noch tot de kring der journalisten behoorden.

Het waren twee mannen en een jonge vrouw, die zich dichtbij de verschansing van het eerste klas dek bevonden en met belangstelling naar de steeds naderbijkomende stad uitkeken. Hun uiterlijk, vooral hun ongedwongen en toch beheerste gebaren en ook de uitdrukking van hun gelaat lieten duidelijk uitkomen dat ze niet tot het officiële gezelschap behoorden. Nochtans zonderden ze zich niet speciaal af, wat ook bezwaarlijk zou gekund hebben bij de beperkte ruimte, die het schip bood en de dagenlange reis. Beleefdheidshalve hadden beide mannen en de jonge vrouw dan ook tijdens de maaltijden in de eetzaal aan de gesprekken deelgenomen.

En nochtans zouden de meeste opvarenden even geschrokken zijn indien de ware identiteit van de drie vreemdelingen hun bekend was geworden.

De namen waaronder zij op de passagierslijst stonden ingeschreven, was voor geen der overige opvarenden — de journalisten inclusief — niet de minste aanleiding tot ongerustheid.

Veeleer waren de namen van Sir Neville, Charles Houston en Ophelia Morgan, de meesten onbekend en slechts op het passagebureau van Leopoldstad had men er notie van dat Miss Ophelia Morgan de dochter was van de bekende Amerikaanse millionair. Maar ook zonder bekend te zijn met het feit dat het meisje eenmaal erfgename zou zijn van een der grootste Amerikaanse fortuinen, hadden sommige heren, die oog hadden voor vrouwelijk schoon, steeds de gelegenheid gezocht om Miss Morgan met allerlei kleine attenties en complimenteuzen begroetingen te overstelpen. Een paar maal had Sir Neville, of beter gezegd: John Templar, de grote avonturier zijn jongere vriend een bestraffende blik moeten toewerpen, wanneer deze de bewonderaars van het

meisje op het punt stond onheus te behandelen.

Ter vergoelijking van de jonge man moet gezegd worden dat de avonturen der laatste weken en maanden hem ontwend hadden aan het gezelschapsleven en hij al die tijd ongehinderd en op de meest vrouwelijke wijze met het meisje had kunnen omgaan.

Aan boord van het schip was het practisch onmogelijk zich te onttrekken aan sommige verplichtingen, die het maatschappelijke leven stelt en was er dus ook vanzelfsprekend voor Ophelia en Charles veel minder tijd om ongestoord met elkaar te kunnen omgaan.

Het was dan ook begrijpelijk dat de jonge man met een zucht van verlichting het einde der reis zag naderen en de slanke, boven alle daken uitrijzende kerktoren, voor hem de betekenis kreeg van de reddende oase in de woestijn.

Deze zucht van verlichting was zozeer in contramine met het prachtige zomerweer en de herinnering aan een werkelijk prettige en vlotte reis, dat de grote avonturier niet nalaten kon, met een spottende flikkering in de ogen, zich plagend tot Charles te wenden:

— Wel, Charles, je zult moeilijk kunnen ontkennen, dat dit een van onze mooiste en rustigste reizen is geweest! Heel de tijd een verrukkelijk weertje, een onbekommerd leven en het gezelschap van aardige, nette lui!

— Bah! het zou wat, antwoordde de jonge man met onverholen minachting, wat je nette lui gelieft te noemen: politici van de natte vinger, financiers met glad gezicht en zonder scrupules en een stelletje journalisten van het zevende knoopsgat!

— Foei, Charles! zei de grote avonturier, terwijl hij schertsend de vinger ophief. — Ben je misschien jaloers omdat een der edele persridders te veel aandacht aan Ophelia heeft besteed? Dat is toch geen reden om zo gering-schattend over de heren nieuwtjesjagers te spreken!

De jonge man haalde onverschillig de schouders op.

— Ik heb een hekel aan ze, antwoordde hij effen. — Ik heb trouwens een grondeloze afkeer van al dat onbelangrijke geklets aan boord en het even idiote geflirt. Ik ben blij dat de reis afgelopen is!

— Kom Charles, praamde Ophelia vergoelijkend, terwijl ze aanhalig haar hand op de arm van de jonge man legde. Straks zijn

we met z'n drieën gezellig onder elkaar en hoef je je niet meer aan vreemden te ergeren.

— Verwen hem niet te zeer, Ophelia! zei de grote avonturier kwasi-waarschuwend, terwijl een glimlach om zijn mond speelde. — Charles is net een kleine jongen, die dreint wanneer iets hem niet naar de zin gaat.

De jonge man nam echter geen notie van de gemoedelijke scherts, doch sloot zijn hand vast om die van het meisje.

Zwijgend keken de drie vrienden toe, terwijl het schip langzaam de kade naderde. Op voor- en achtersteven stonden stevige matrozen met de zware meertrossen klaar, die op een gegeven ogenblik met een forse zwaai over de reling werden gegooid. Beneden werden ze door vlugge, geoefende handen opgevangen en met een paar snelle windingen om de meerpalen geslagen.

Zachtjes schurend, vleide het gevaarte zich tegen de kademuur aan, terwijl van de steiger luide welkomkreten weerklonken, die aan boord niet zonder antwoord bleven. Zakdoeken en handen werden gezwaaid en de zenuwachtige spanning die de meeste passagiers sinds een paar uur hadden teruggedrongen, loste zich op in een gejaagde drukte rond de gangboorden, waar zich tientallen reizigers verdrongen om van boord te komen.

Maar noch Templar, noch Charles of Ophelia bevonden zich in de voorste gelederen. Ze lieten de stroom van plots gehaste reizigers rustig voorbij gaan en spraken enkele conventionele woorden tot de enkele personen waarmee ze aan boord vluchtig contact hadden genomen en die nu haastig afscheid kwamen nemen.

Toen de grootste drukte voorbij was, begaven tenslotte ook de drie avonturiers zich naar de loopplank, ondergingen douane- en paspoortencontrole, die slechts weinig tijd in beslag nam, daar hun reisgoed slechts uit handbagage en één reiskoffer bestond. Het overige reisgoed, dat op Londen was geadresseerd en rechtstreeks daarheen zou worden gestuurd, was zodoende aan geen enkele tolformaliteit onderworpen. Het was de bedoeling van Templar en diens vrienden om zich slechts een paar dagen te Antwerpen op te houden, en vervolgens de reis naar Londen voort te zetten.

Charles begreep dat zijn vriend hierbij weer een of ander plan uitbroedde, maar

tot nog toe had Templar op al zijn vragen met een ontwijkend, mysterieus glimlachje geantwoord.

Heel vlug waren alle formaliteiten afgelopen en weldra stond het gezelschap op de kade, waar gediensstige, enigszins opdringerige hotelgrooms zichzelf en hun etablissement aanprezen.

Templar schudde alle gegadigden van zich af en koos het grote hotel, vlak tegenover de aanlegsteiger, tot zijn verblijfplaats. Als reden gaf hij hiervoor aan zijn vrienden op, dat hij het drukkerie stadsgedeelte, t.t.z. de middenstad, wenste te mijden en in die paar dagen iets wenste te zien van het eigenlijke volksleven, zoals het zich in de buurt der haven demonstreerde.

Trouwens, zo oreerde hij verder, om tal van andere redenen nog, was de keuze niet zo gek: de keuken van het hotel was prima en de kamers ruim en fris.

Van deze beide beweringen konden Ophelia en Charles zich spoedig overtuigen dat ze niet ten onrechte waren geuit: de kamers welke hen werden toegewezen en waar ze zich hadden heen begeven om zich een beetje te verfrissen, beantwoordden aan een degelijke, niet overladen comfort. En een weinig later, toen de drie reizigers zich in de eetzaal verenigden, konden ze de kwaliteit van de keuken proefondervindelijk toetsen. Nieuwsgierig als hij was, polste Charles zijn vriend, nog vóór het dessert, wat het telegram behelsde dat de grote avonturier door de receptie was ter hand gesteld, toen hij het gastenboek tekende.

— Je bent net een kind, Charles, zei Templar plagend, je wilt steeds het naadje van de kous weten en wordt humeurig als je niet direct je zin krijgt.

— Is dat zo verwonderlijk? vroeg de jonge man gepiqueerd. — Als ik het niet deed zou ik wel van de ene verrassing in de andere vallen. Want het ene avontuur is nog niet goed en wel achter de rug, of je zit reeds hals-over-kop in een ander. Daarom tracht ik steeds jouw plannetjes te achterhalen, voor je ze mij pardoos voor de neus plaatst!

— Kijk, kijk! zei de grote avonturier lachend. — Wat een oratorisch talent ontplooi je inens. Enfin, ik zal je nieuwsgierigheid niet langer op de proef stellen: wat ik ontving is een telegrammetje van onze

brave James, die me zijn behouden aankomst meld. Onze „Hurricane” staat weer netjes in zijn loods te Windsor en James rust op zijn lauweren aan de St. James-Square.

— En wat gebeurde er met de buit van de grootlama en die van de zeerovers? ¹⁾, vroeg Ophelia nieuwsgierig.

— James had opdracht alles te Aberdeen, in de geheime safe van onze villa op te bergen. Het verschalken der contrôle-vliegtuigen van de toldienst is voor hem trouwens een klein kunstje. Het telegram bewijst dat onze reus volledig in zijn opdracht geslaagd is. Toen wij nog in volle zee zwalkten, zat hij reeds knusjes thuis en kon zijn hobby's van bioscoopbezoeker en werktuigkundige ongedwongen botvieren.

— Het valt mee, zei Charles langs z'n neus weg, dat ons financieel actief een beetje aangevuld wordt. Want ondanks de voordelige zaken van de jongste tijd, was de bodem van onze brandkast reeds te zien.

— Tja, zei Templar zuchtend, het leven is tegenwoordig duur. Het geld vloeit je zó door de vingers heen!

— Duur leven? bromde Charles strijdlustig. — Dat is best mogelijk, maar daar ligt het hier niet aan! Bijna alles wat we Populous en zijn Marseillaanse bende afhandig maakten, evenals het geld dat we de Savigny ontfuselden na de diefstal der kroonjuwelen en de overval op de First State Bank, heb je haast net zo vlug uitgegeven als het in ons bezit kwam!

— Is dat een verwijt, Charles?, vroeg de grote avonturier langzaam, terwijl hij de jonge man diep in de ogen keek. Vindt je werkelijk dat we dit geld een verkeerde bestemming gaven?

De jonge man werd onrustig onder de blik van zijn vriend en vlug krabbelde hij terug:

— Dát bedoel ik helemaal niet, John, dat weet je wel! antwoordde hij met zacht verwijt. De voltooiing van het kindertehuis te Windsor voor de kleine slachtoffers van de jongste oorlog was dringend. En de sanitaire inrichting ervan kostte meer dan tweehonderd duizend pond, om nog te zwijgen van de verder installatie. Verder waren er nog de vijfhonderd huizen, welke gebouwd werden in ruil van de krotwoningen die je liet afbre-

¹⁾ Zie no. 20. De Rovers van het Himalayagebergte en no. 21: De Schatten der Zeerovers.

ken. Dat kostte ons nogmaals bijna één miljoen pond. En dan de ontelbare kleinere bedragen.....

— Alsjeblieft, Charles, hou op met je litanie! onderbrak de gentleman-inbreker, terwijl hij in komische angst de handen afwerend ophief. — Je brengt me haast aan het schreien met je boekhoudkundige ernst!

— Ach wat! mengde Ophelia zich met schitterende ogen in het gesprek. — Wees niet zo bescheiden John; het werk dat je gepresteerd hebt, is grandioos. In je eentje doe je dingen die zelfs geen enkele regering dan met groot omhaal zou uitbazuinen, indien ze die had verwezenlijkt.

— Overdrijf niet, m'n beste, zei Templar. Als ik zei wat er eigenlijk allemaal zou moeten gedaan worden, dan zijn mijn bemoeiingen zoiets als een druppel water op een gloeiende plaat. Maar laat ons dit kapittel laten rusten, anders zitten we hier morgenochtend nog!

Het dessert was inderdaad inmiddels reeds lang opgediend en ze waren nog de enige aanwezigen in de grote eetzaal.

— En wat zijn je plannen voor vandaag, John? vroeg Charles, middelwijl het gezelschap het hotel verliet.

— Wel, zei de grote avonturier, terwijl in zijn ogen schelmse lichtjes twinkelden, we gaan een bezoek brengen aan een tentoonstelling die zeker je belangstelling zal weten op te wekken!

— Een tentoonstelling! herhaalde de jonge man, terwijl een uitdrukking van vreugde zich op zijn gelaat weerspiegelde. — Wordt er soms een belangrijke schilderijenverzameling geëxposeerd? Graag zou ik een salon van oude of moderne Vlaamse meesters zien. Het lijkt reeds een eeuwigheid geleden, dat ik te Parijs de verzameling zag van Van Gogh.

Templar schudde echter ontkennend het hoofd.

— Raad nog eens, Charles, zei hij glimlachend, — of liever, laat maar, want waarschijnlijk zal je het toch niet vinden.

— En wat is het dan wel? vroeg Ophelia, die eveneens nieuwsgierig was geworden.

Lachend diepte de gentleman-inbreker enkele papieren uit zijn jaszak op.

Zowel Ophelia als Charles herkenden ze als een der gestencilde nieuwsblaadjes, die elke dag aan boord van het schip aan de

passagiers werden uitgereikt.

Vol belangstelling keken beide jonge mensen naar het bericht dat Templar met de vinger aanwees.

Onmiddellijk tekende een trek van teleurstelling zich op het gelaat van Charles af, terwijl Ophelia daarentegen opgetogen in de handen klapte.

— Diamanttentoonstelling hè! bromde de jonge man geïrriteerd. Ik hoop toch niet John.....

— Stel je gerust, Charles! viel zijn vriend hem sarcastisch in de rede. Het geldt ditmaal uitsluitend een beleefdheidsvisite! Niet alleen omdat ik de gastvrijheid voor dit land niet wens te beschamen, maar tevens beschik ik niet over mijn onmisbare gereedschappen!

De jonge man slaakte een hoorbare zucht van verlichting en zijn somber geworden gelaat klaarde onmiddellijk op.

— Nou, zei hij aarzelend, voor mijn part zag ik liever schilderijen of oude gobelins, maar als het werkelijk een gewoon bezoek geldt, vind ik ook zulke tentoonstelling als van diamant, wel een kijkje waard.

— En ik dan! riep Ophelia opgewekt. — Van sinds het avontuur met Populous, zag ik geen werkelijke verzameling meer van edelstenen, al waren de heilige juwelen van de Dalai-lama ook wel de moeite waard!

— Tja, meende Templar peinzend, de heilige juwelen waren kostbare stukken, maar ze waren ruw afgewerkt en verloren daardoor veel van hun glans.

Intussen waren de drie vrienden, na een trammetje te hebben opgepikt, op de plaats van bestemming gekomen. Na het gebruikelijke entréegeld te hebben betaald, betraden ze de stijlvol versierde feestzaal, waar groepjes bezoekers zich in de aanblik der kunstvol uitgestalde rijkdommen verlustigden.

Maar niet alleen gewone nieuwsgierigen, maar ook tal van geuniformeerde politieagenten bevonden zich in de zaal, terwijl daarbij nog vele chercheurs in burger zich onder de toeschouwers bewogen en elke bezoeker met tekenen van achterdocht observeerden.

Hun houding, die er blijkbaar op afgestemd was, in iedere aanwezige een mogelijke juwelendief te zien, verwekte bij de drie avonturiers wel enige vrolijkheid.

Zoals Templar opmerkte, was het de Bel-

gische politie blijkbaar bittere ernst om de uitgestalde juwelen tegen elk risico te beveiligen en daarop was de bewaking dan ook ingesteld.

En dat was dan, wat het zichtbare deel van de bewaking betrof, doch geen der drie vrienden twijfelde er aan, of in de naburige politiepost stond minstens een gemotoriseerde eenheid klaar om op het minste sein uit te rukken.

Nu moest Templar ook toegeven dat de waarde der aanwezige schatten dergelijke maatregelen ten volle wettigden.

Immers, het zou niet verwonderlijk zijn, dat een of andere internationale beroepsdief of een goed georganiseerde buitenlandse bende zou aangelokt worden door „het festijn der diamanten” zoals Charles in een dichtertelijke stemming de tentoonstelling betitelde. In ieder geval was het een feit, dat door de politie geen mannetjes waren gespaard, want men kon geen stap verzetten of de argusogen van een of andere agent of rechercheur werden op u gericht.

In hoeverre een dergelijke bewaking, op haar taak berekend zou zijn, in het geval een werkelijk ernstige poging werd gedaan om zich van de juwelen meester te maken, hing, zoals Templar aan Charles en Ophelia uiteenzette, af van de tactiek die bij de diefstal zou worden gebruikt:

Een massale overval, naar Amerikaans model, genre Chicago of New-York, bood een tamelijk risico voor de ondernemers. Om alle bezoekers, politieagenten en rechercheurs in bedwang te kunnen houden, zij het dan ook maar voor enkele minuten, was altijd riskant. Het minst gewaagde leek hier wel een nachtelijke onderneming, doch daar Templar's bedoelingen die richting helemaal niet uitgingen, vond hij het overbodig zich van de mogelijkheden hiervoor te vergewissen.

Het was dus met onverdeeld genoegen dat de drie vrijbuiters van de aanblik der uitgestalde diamanten konden genieten.

En veel was er, dat te bewonderen en te waarderen viel, al waren de drie vrienden geen al te grote liefhebbers van het schitterende, koudglanzende, zuiver gekristalliseerde koolstof waaruit diamanten zijn samengesteld.

Slechts de ijdelheid der vrouwen en de speculatiezucht van de man, verleende aan deze en alle andere edelgesteenten hun grote

waarde.

Slechts in geslepen vorm en bewerkt volgens de fijnste regelen van het ambacht, krijgen edelstenen hun oogverblindende schittering die hun enige, grote attractie vormt voor de kopers.

Templar kon niet nalaten zijn indruk onder woorden te brengen voor Ophelia en Charles:

— Kijk, amices, deze flitsende schittering die, globaal genomen, de enige eigenschap is van edelstenen, werkt eigenlijk uitsluitend op het oer-instinct van de mens. Want in wat onderscheid een z.g. beschaafde, gecultiveerde vrouw, die met smachtende blik deze diamanten, brillanten, smaragden en robijnen bewondert, zich van de negervrouw uit-een der dorpen van Centraal-Afrika die voor een snoer geslepen glasstenen ziel en zaligheid verpand?

— Maar tóch zijn ze betoverend mooi, deze stenen! merkte Ophelia met een ondeugend lachje op.

— O, onaantastbare dwaasheid der vrouwen! pareerde Templar glimlachend. Zelfs als men a plus b bewijst hoe onzinnig hun verlangens zijn, kegelen ze elke theorie omver, met een naïeve uitlating. Maar ik wil je voor ditmaal niet teleurstellen en beamen dat de samenstelling hier werkelijk smaakvol werd gedaan.

Het was inderdaad een zeldzaam schouwspel dat aan de bezoekers werd geboden: verbluffend waren de tafereelen die uit geslepen diamant waren vervaardigd, zoals o.a. een waterval in brillanten, een jachttafereel in tropisch landschap, een tafereel op de zeebodem, een verzonken schat voorstellend, en nog menig ander kunstwerk, dat voor de bovengenoemde niet hoefde onder te doen.

Ophelia was niet zo spoedig uitgekeken op al deze schitterende wonderen, doch de aandacht van Charles en vooral van Templar werd spoedig meer geboeid door de verschillende werktuigen die gebezigd werden bij diamantbewerking en andere waarbij de aanwending van industrie-diamant het bijzonderste punt was.

Voor Templar en nog minder voor Charles die beide vertrouwd waren met alle werktuigen van het diamantbedrijf, baarde het geen verwondering te zien wat allemaal bij de bewerking van diamant te pas kwam.

Boor-, kloof-, snij- en zaagmachines, als-

mede slijpmolens, draai en boorbeitels, boor- en diamantpoeder, afsteek- en graveerbeitels, waren alle zoveel dingen die elke nieuwsgierige en weetgrage bezoeker in hoge mate vermochten te interesseren, vooral daar ze in tientallen modellen en types aanwezig waren.

Ruim twee uur brachten de vrienden in de tentoonstellingszaal door, tot ze tenslotte uitgekeken waren en vermoeid van het vele geschitter, op een naburig caféterras een verfrissing voor geest en lichaam gingen vinden.

Het was immers een prettige, mooie dag en geen van drieën had iets dringender om handen. Evenals de boottocht, beschouwen ze hun verblijf te Antwerpen als een welkome vacantie, na een periode van avontuur, spanning en lijfgevaar.

Neen, wat ook achter het hoge voorhoofd van Templar mocht broeden, wat voor verrassende plannen hij ook doende was uit te denken, noch Ophelia, noch Charles zouden zich daardoor laten beïnvloeden en de twee of drie dagen oponthoud in de gezellige, bij Londen vergeleken wel zeer kleine stad, op een prettige manier door te maken.

En terwijl Templar in diepe gedachten verzonken, afwezig voor zich uit staarde, wisselden beide jonge mensen duidelijke blikken van verstandhouding die hun opvatting over hun totale onverschilligheid betreffende de dag van morgen duidelijk weerspiegelde.

HOOFDSTUK II

*Waarin Inspecteur Marlowe van
vacantie terugkeert en Miss
Ophelia Morgan uit winkelen
gaat.*

Inspecteur Marlowe van Scotland Yard betrad zijn bureel, dat gelegen was op een der bovenverdiepingen van het grote gebouw.

Daar de inspecteur een maand lang met verlof geweest was — het was hem trouwens aan te zien aan zijn bruinverbrande gelaat en het ietwat lossere in zijn gebaren — rook het muffig in het stijlloze vertrek.

Zijn eerste werk was dan ook het brede

raam open te werpen, zodat een tamelijk frisse wind naar binnen woei.

— Dát hebben we weer gehad, mompelde de inspecteur, terwijl een glimlach om zijn lippen speelde, bij de gedachte aan de voorbije maand en aan zijn verlofperiode, een periode die echter alleen de inspecteur aangaat en waarmede niemand anders zich heeft te bemoeien.

Marlowe leunde door het geopende venster en toen hij vóór zich het panorama zag van daken, schoorstenen, brandladders, dat zich eindeloos uitstrekte, verdween zijn glimlach als bij toverslag.

Weg waren zijn herinneringen aan de voorbije vacantielijd, want het zicht van het grauwe dakencomplex van Londen bracht hem dadelijk in de sleur en het zenuwslappende gewroet van zijn ambt.

Was het inderdaad niet onder die grijze, kleurloze daken dat zich moord, doodslag, diefstallen en alle mogelijke soorten van misdaden zouden afspeelen? Was het niet onder één van die daken dat zich een misdadiger zou schuilhouden, 'n misdadiger, die de gehele Londense politie slapeloze nachten zou doen doorbrengen?

De inspecteur was zodanig in gedachten verdiept, dat hij werkelijk opschrikte toen de telefoon, die zich op zijn bureel bevond, luid rinkelde.

Het was de stem van Hoofdinspecteur Slowgate, die hem metaalachtig en ietwät dreunend in de oren klonk.

— Ik ben dadelijk bij U, hoofdinspecteur!, antwoordde Marlowe en daarop begaf hij zich onmiddellijk naar het bureel van zijn overste.

Toen Marlowe binnentrad gevoelde hij dadelijk dat er iets op til was. Niet dat Hoofdinspecteur Slowgate anders was dan gewoonlijk. Op zijn gewone, brommerige manier informeerde hij of Marlowe een prettige vacantie had genoten, op dezelfde wijze als hij aan een of ander bandiet zou gevraagd hebben waar hij zijn buit verborgen hield. Nee, dat was het niet, noch dat iets in het zéér netjes gehouden bureel aan een of andere slordigheid verried dat de hoofdinspecteur zich om iets bezorgd maakte.

Het was een onbestemd iets dat Marlowe dit gevoel gaf en zelden vergiste hij zich hierin. Het was ook dit vaag voorgevoel dat hem van de andere inspecteurs onderscheidde

en waarom men hem een van de beste „speurdershonden” noemde.

En nu ook bleek het, dat Marlowe zich niet vergist had, want nauwelijks had hij op de hem toegewezen stoel plaatsgenomen, of hoofdinspecteur Slowgate begon:

— Het treft, mijn waarde Marlowe, dat jij vandaag terug bent, want er wacht jou een hoogstinteressante opdracht. Gisteren namiddag werd ik op 't Ministerie van Binnenlandse Zaken ontboden bij de heer Staatssecretaris en werd mij medegedeeld dat binnen ongeveer één maand de tentoonstelling van het diamant, die te Antwerpen werd gehouden, naar Londen zal overgebracht worden. Zoals je wel begrijpt zal het overbrengen van de steentjes, die enkele honderdduizenden pond sterling vertegenwoordigen, ons heel wat hoofdbrekens kosten.

Marlowe knikte instemmend.

— De tentoonstelling te Antwerpen, ging Slowgate verder, is zonder incidenten verlopen en het zou voor onze Londense politiecorps een blaam zijn indien moest blijken dat het moet onderdoen voor het Antwerpse, te meer daar het heel wat beter georganiseerd is. Voor de tentoonstelling zelf kunnen maatregelen getroffen worden, die afdoende zijn, maar het overbrengen van de kostbaarheden is het gevaarlijkste punt.

Marlowe haalde de schouders op.

— Zo'n vaart zal 't wel niet lopen! zei hij. Sinds onze vriend Templar van het toneel verdwenen is — en misschien heeft hij de Engelse bodem wel voor goed verlaten — heeft er zich geen enkele grote diefstal voorgedaan. Zo dus, indien ik enkele flinke mannetjes meekrijg, zal alles wel van een leien dakje lopen!

— Des te beter, bromde Slowgate. Het is nu reeds een tijd kalm, laat het zo blijven. Nu, terzake. Je zult de juwelen en de stenen halen in Oostende, waar ze met de mailboot naar Dover zullen gebracht worden.

— Zou het niet veiliger geweest zijn, ze per vliegtuig over te brengen?, vroeg Marlowe.

— Nee, dat kan niet omdat geen enkele verzekeringsmaatschappij, zonder een fantastisch bedrag, dat vele honderdduizenden francs beliep, de zending wil verzekeren. De Belgische deelnemers vonden deze premie zo onzinnig hoog, dat ze er de voorkeur aan gegeven hebben, het transport per boot te

laten geschieden.

Nog lange tijd bespraken beide politiemannen de moeilijkheden die het overbrengen met zich bracht en de verschillende veiligheidsmaatregelen, die dienden getroffen om elke eventuele roof te voorkomen.

Tenslotte stelde de inspecteur een lijstje op van de verschillende gewapende politiemannen, zowel als van de geheime agenten in burger die de tocht zouden meemaken van Oostende tot Londen.

— Met die mannen durf ik met de diamanten rustig een reis om de wereld ondernemen, zei inspecteur Marlowe, zonder dat iets met hen zou gebeuren.

— Nou, en voor wanneer zal het reisje zijn?, vroeg hij zijn overste.

— Overmorgen, luidde het antwoord.

— Prachtig! zei Marlowe. Dan is dat zo ongeveer een voortzetting van mijn vacantiel!

— Neem het geval niet al te licht op, Marlowe, zei hoofdinspecteur Slowgate. Denk erom dat de buit de moeite loont en wie weet welke plannen er op het ogenblik gesmeed worden om de diamanten op een of andere wijze te roven.

— O.K. Misschien hebt U gelijk, maar nu we verlost zijn van de z.g.n. gentleman-inbreker, ben ik tamelijk gerust in de goede afloop van mijn opdracht!

Inspecteur Marlowe bevond zich in de eenvoudige kajuit van de mailboot Oostende—Dover, welke grensde aan die, waarin zich voor een duizelingwekkend bedrag aan diamanten van allerlei karaat en waarde bevond. Bij hem bevonden zich een drietal politiemannen, gewapend met revolver en mitraljet, terwijl er zich op het dek, in de gangen en zelfs tot in het ruim zowel geuniformeerde als geheime agenten bevonden.

De boot bevond zich reeds in volle zee en inspecteur Marlowe keek door het ronde raampje naar het woelige water waarvan de baren hoog en witschuimend opspatten.

Daar het een tamelijk eentonige reis beloofde te worden, had de inspecteur zich voorzien van cigaretten, een flesje goede Engelse whisky — die enkel in België te krijgen bleek — en eveneens enkele week- en dagbladen.

Met al dit zou hij zich zeker niet vervelen en behaaglijk installeerde Marlowe zich in een der gemakkelijke zetels. Hij had net een

cigaret opgestoken en was een artikel begonnen over de huidige politieke verwickelingen tussen Amerika en Rusland, dat een zeer sombere perspectief op de toekomst opende, toen een bescheiden klopje op de deur van zijn kajuit hem kwam storen in zijn lectuur. De inspecteur meende dat het één zijner mannen was, en zijn verwondering was dan ook groot, toen een hem onbekende na zijn „binnen!” verscheen.

Het was een lange, in een loszittend sportpak, geklede, gebilde jonge man, die in vloeiend Engels, hoewel met een eigenaardig accent, zei:

— Mag ik me even voorstellen, inspecteur. Mijn naam is Jacques Duvotel en ik ben reporter van „Le quotidien belge”.

Marlowe's gelaat betrok. Hij had toch de kapitein van de mailboot duidelijk bevel gegeven dat hij niemand op de hoogte mocht brengen van het vervoer van de diamanten, en hij zei dan ook op barse toon:

— Mijnheer, het spijt me dat ik U moet teleurstellen, maar het is me ten strengste verboden U te woord te staan. Mag ik U vragen hoe en wie U op de hoogte gebracht heeft van onze aanwezigheid op de boot?

— Neem me niet kwalijk, inspecteur, dat ik U lastig val, maar U begrijpt wel dat ik zoveel mogelijk tracht te weten te komen, daar ik de reportage over de Londense diamanttentoonstelling verzorg. Het is de Belgische politie in hoogsteigen persoon, die mij uur en datum waarop het transport der diamanten zou plaatsvinden, heeft medegedeeld.

— De Belgische politie! riep Marlowe uit, totaal verontwaardigd.

En toen Jacques Duvotel bevestigend knikte, ging hij op sarcastische toon verder:

— Nou, dát mankeerde er nog aan! Als er nu iets misloopt dan heeft natuurlijk de Londense politie de boter gegeten en wordt de Belgische ons tot voorbeeld gesteld. Dan beheerste Marlowe zich en met een poging om te glimlachen wendde hij zich tot de Belgische journalist en zei:

— Gelieve me te verontschuldigen, mijnheer, maar U begrijpt wel dat de verantwoordelijkheid die ik te dragen heb zéér groot is en het minste aanleiding kan geven tot catastrophale gebeurtenissen. Maar enfin, het kwaad is nu toch geschied. Neemt U plaats, dan kunnen we wat praten. U moet me echter plechtig beloven, dat U niet vóór de andere

dagbladen met een artikel over de Londense diamanttentoonstelling voor de dag zult komen.

Jacques Duvotel zuchtte diep en zei:

— Jammer is het wel, maar ik beloof U te wachten. Ik hoop toch, inspecteur, dat U me wel enkele tips zult geven, zodat alles niet tevergeefs geweest is.

— Dat zal ik, antwoordde de inspecteur. Het is tenslotte niet Uw schuld dat U tot hier geraakt is.

Een tijdlang praatten beide mannen over de voorbije tentoonstelling te Antwerpen, het succes, dat ze gekend had, de komende die te Londen zou plaatsvinden, toen de Belgische journalist, die gedurende het gesprek, achteloos een pagina van een Engelse krant had bekeken, op verwonderde toon zij:

— Wel, Miss Morgan is ook te Londen. Dat treft!

Marlowe veerde even recht in zijn zetel, toen hij dit hoorde, doch hij beheerste zich en met goedgespeelde onwetendheid vroeg hij de Belgische journalist:

— Wie zei U dat in Londen is gearriveerd?

— Miss Ophelia Morgan. Kijk, hier staat het. Ze is een zeer aanzienlijke jonge vrouw, waarmede ik op de „Albertville” enkele genoeglijke uren heb doorgebracht. Jammer dat ze steeds in gezelschap was van twee heren, die haar om zo te zeggen geen ogenblik alleen lieten.

— En U bevond zich met hen op de Albertville?

— Ja, we kwamen van de Belgische Congo. Kent U Miss Morgan niet? Ik geloof dat ze wel iemand van betekenis is in de Londense society.

— Dát wel, zei Marlowe. En kent U de heren die haar vergezelden?

— De ene was een zekere Sir Neville. De naam van de andere is me ontgaan.

In Marlowe's brein was plots een koortsachtige opwinding ontstaan.

Het leed dus geen twijfel of John Templar had zich naar Engeland begeven.

Marlowe wist het niet, doch hij had vermoedens en hij vroeg Jacques Duvotel:

— En is Miss Morgan dadelijk naar Engeland afgereisd?

— Nee, inspecteur, antwoordde de jonge man. Ze is nog enkele dagen in Antwerpen gebleven.

Zo, dacht Marlowe, Templar had dus zeker te Antwerpen iets te verrichten en waarmee zou het anders verband houden dan met de diamanttentoonstelling?

Marlowe dacht ingespannen na.

De enige schakel die hem op dit ogenblik — al was het dan ook een zeer zwakke schakel — met Templar verbond was de Belgische journalist. Door hem zou hij misschien op het spoor kunnen komen van de plannen, die de grote avonturier smeedde en zodoende zijn levensdroom vervuld zien: John Templar in de val lokken, hem op heterdaad betrappen en hem gevangen nemen. Dus — dacht Marlowe — moest hij die Jacques Duvotel te vriend houden, hem als een lokaas gebruiken tot de vis aan het eind van de lijn zou bijten.....

En het was dan ook een totaal andere, een van hartelijkheid en bereidwilligheid overlopende inspecteur Marlowe, die, toen de witte klippen van Albion in het zicht waren, van de Belgische journalist afscheid nam.

Hij drukte de jonge man krachtig de hand en na hem vriendschappelijk op de schouder te hebben geklopt, zei hij:

— Ik hoop, m'n waarde Duvotel, dat je niet nalaten zult mij een bezoek te brengen in mijn bureel op Scotland Yard. Wie weet heb ik wel een interessant verhaal en heeft uw blad een primeur.

— Nou, dat is fijn! Dank U wel, hoor, inspecteur!, zei de jonge man enthousiast. Die uitnodiging zal ik niet afslaan!

En met een krachtige handdruk namen ze afscheid.

Zowel de een als de andere, verheugden beide mannen zich om deze wederzijdse ontmoeting.

Inspecteur Marlowe omdat hij in de journalist een middel zag om Sir Neville alias John Templar in handen te krijgen en Jacques Duvotel op zijn beurt rekende erop vanwege de inspecteur van Scotland-Yard gegevens en tips te krijgen, die voor hem eventueel interessante geldelijke premies en lof van de hoofdredacteur zouden betekenen.

* * *

Ophelia Morgan hield van de gezellige drukte van de Londense grootwarenhuizen.

Deze bazaars, die toelaten bij slecht weer te winkelen, boeiden haar steeds door de

verscheidenheid van de uitgestalde koopwaar en de typisch vrouwelijke atmosfeer van kopen en kijken en keuren, die er steeds aanwezig is. Ze liet het dan ook nooit na, telkens als ze in de Engelse hoofdstad vertoefde, enkele aangename uurtjes door te brengen in enkele der voornaamste bazaars, zoals daar zijn de Burlington treade in Picadilly, de Baker Street Bazar in Baker street of de Royal treade in Old Bond Street. En ook nu had ze Charles en John Templar gezegd dat ze enkele aankopen ging doen in de Woolworth Bazar in de Regent Street.

Charles had galant aangeboden de jonge vrouw te vergezellen, doch Ophelia had het aanbod glimlachend afgewezen.

— Geen enkele man kan het langer dan een half uurtje volhouden in een bazaar, Charles. Dat rondslechteren is nu eens een typisch vrouwelijke bezigheid en ik moet alles rustig kunnen bekijken.

Dus ging Ophelia er in haar eentje op uit.

Charles had haar toch zover gekregen dat hij haar in zijn auto tot in de Regent Street mocht brengen en zuchtend zag hij de slanke gestalte van Ophelia door de draaideur verdwijnen.

De Amerikaanse Bazaar van Woolworth biedt de bezoeker dezelfde aanblik als de grootwarenhuizen in elke grote stad op gelijk welk punt van de wereld. Ze zijn overal gelijk, ofschoon de aangeboden koopwaren soms kunnen verschillen naar gelang de behoeften en de smaak der inboorlingen en volgens de keerkring waarin ze zijn gelegen.

In New-York, Sjanghai, Stockholm, Moskou, Madrid, Calcutta en Buenos-Aires, overal vindt men de talrijke stands waar de koopwaar zo aantrekkelijk, kleurig en voordelig mogelijk uitgesteld is, stands waar rond vrouwen, zij het dan blanke, bruine of geelhuidige, rondslechteren, keuren en besta-

ten. Alles is zo verleidelijk tentoongesteld, schittert en lokt onder het felle kunstlicht, de verkoopstertjes lachen lief en de vrouw komt onder een soort betovering, ze koopt dingen die ze eigenlijk niet bepaald nodig heeft, die ze misschien nooit gebruikt en waarvan ze later, eenmaal terug op straat, en de betovering verbroken is, spijt heeft. Dit is dan ook de methode van de bazaars: ze verkopen één artikel aan lage prijs en lokken de klanten, die, als ze eenmaal de

moderne schatkamer van Ali-baba betreden hebben, bezeten worden van een kooplust, die soms de wanhoop van hun echtgenoot uitmaakt.

Dit aanlokkelijk tentoonstellen van de koopwaar heeft soms nog wel andere en minder aangename gevolgen. Het gebeurt soms dat een der kooplustigen door iemand, die evenals zij, blijkbaar rondsletterde, doch in werkelijkheid een particuliere detective is, vriendelijk verzocht wordt even mee te komen. Bij nader onderzoek blijkt dan dat de vrouw in bezit is van allerlei voorwerpen, die ze echter niet „gekocht” heeft.

En niet altijd zijn het beroepsdieven, die betrapt worden, doch soms dames die de waren heel goed hadden kunnen kopen, doch niet aan de verleiding konden weerstaan iets weg te moffelen.

Ophelia slenterde rond, kocht nu en dan iets en nadat ze de benedenverdieping had bezocht liet ze zich met de lift naar een der bovenverdiepingen brengen.

Na een poosje kreeg ze trek in een geurige kop thee en bedacht ze dat de Woolworth Bazar nog een andere aantrekkelijkheid bezat: zijn tea-room op het dak van het reusachtige gebouw. Het was er niet alleen zeer koel in de zomer, doch men had er een mooi uitzicht op de stad.

Kleurige zonneschermen stonden er als reuzenpaddestoelen, overal waren planten en bloemen, zodat men de indruk kreeg zich in een hangende tuin te bevinden en een band, die de nieuwste schlagers speelde, overstemde het zachte geroezemoes der stemmen.

Langzaam liet Ophelia haar blik over de vele reeds bezette tafeltjes glijden en zocht een gezellig zitje, toen plots een jonge man op haar toetrad en zei:

— Zocht U soms een plaatsje, Miss Morgan?

Verrast en glimlachend begroette Ophelia hem en antwoordde:

— Bent U ook in Londen, Monsieur Duvotel? Wat toevallig dat we elkaar ontmoeten, Londen is zo groot!

— Stoort het U niet om aan mijn tafeltje plaats te nemen, Miss Morgan? vroeg Jacques Duvotel.

— O, in 't geheel niet! zei Ophelia. Ik vind het zelfs fijn!

De Belgische journalist leidde de jonge vrouw naar zijn tafel, bood haar een stoel

aan en bestelde thee met toast.

Jacques Duvotel was in zijn nopjes dat hij Miss Morgan ontmoet had.

Niet alleen was Ophelia een knappe, prettige verschijning, maar nu hij wist dat inspecteur Marlowe zo geïnteresseerd had gedaan toen hij haar naam genoemd had, gaf haar een zekere geheimzinnigheid, die hem boeide.

Jacques Duvotel nam zich dan ook voor zoveel mogelijk van de jonge vrouw trachten te weten te komen.

— Bent U al lang in Londen? vroeg de journalist achteloos.

— Een paar dagen maar, antwoordde Ophelia. Mijn vrienden en ik hebben enkele dagen in Antwerpen doorgebracht. Mooie stad, vindt U niet?

— Dat wel, antwoordde Duvotel. Wat heeft U het meest befallen?

— Ja..... dat is niet zo makkelijk te zeggen... De slanke toren... de brede rivier... Ach ja, hebt U ook die diamanttentoonstelling bezocht? Ik vond ze zeer geslaagd.

— Interesseren diamanten U dan zozeer? vroeg de journalist, doch onmiddellijk hervatte hij zich en vervolgde met een verontschuldigende glimlach:

— Maar wat stel ik voor een stupide vraag. Net of er één vrouw bestaat, die voor juwelen geen interesse zou hebben!

— Tiens! zei Ophelia de wenkbrauwen hoog optrekkend, het schijnt mannengewoonte te zijn, alle vrouwen dezelfde ijdelheid aan te meten als het juwelen betreft. U schijnt er geen rekening mee te houden dat ik als vrouw de tentoonstelling om andere redenen dan van ijdelheid zou kunnen bezocht hebben.

— Dat is een nieuw gezichtspunt, dat zonder nadere uitleg bezwaarlijk te aanvaarden is, merkte de journalist gekscherend op, of het moest zijn dat de financiële zijde ervan U meer interesseert.

Hij lachte hierbij om wat hij als een goede grap beschouwde, zodat hij niet opmerkte hoe één onderdeel van een seconde een vreemde trek over het gelaat van Ophelia gleed.

De jonge vrouw had zich echter ogenblikkelijk hervat, en met een zweem van sarcasme in haar stem antwoordde ze:

— Dat idee is lang nog zo gek niet, Monsieur Duvotel, maar toch enigszins té pikant om er verder op in te gaan! Gelieve me nu

echter te willen verontschuldigen, want ik zie tot mijn grote verbazing dat ik mij reeds verlaat heb.

En nog vóór de gebrilde jonge man een antwoord had kunnen vinden, reikte het meisje hem de hand en verdween tussen een troepje bezoekers die zich naar de lift begaven, de journalist perplex en met vreemd door elkaar tollende gedachten, achterlatend.

HOOFDSTUK III

*Waarin Charles de balans maakt
en James claxonneert.*

Het was een warme dag in de nazomer, een der weinige werkelijk mooie dagen die Londen dit jaar had gekend.

De grote, openslaande deur was op een in het zonlicht badende, grote tuin geopend en het was met een zeker welbehagen dat de drie personen die zich in het vertrek bevonden, regelmatig een blik naar buiten wierpen.

Sinds enkele dagen was Sir Neville, samen met zijn secretaris en vriend Charles Houston en Miss Ophelia Morgan te Londen weergekeerd en hadden als van ouds hun intrek genomen in het stijlvolle, tamelijk ruime herenhuis aan de St. James Square.

Door een van haast kinderlijke blijdschap stralende James, waren ze met de grijze sportwagen van de luchthaven van Croydon afgehaald en hadden de woning en hun kamers in een perfecte, glanzende staat weergevonden.

Een paar dagen na hun aankomst was in de rubrieken des fait divers van „The Times” een kort berichtje verschenen, met het nieuws van Sir Neville's terugkeer en waarbij ook de naam van Miss Morgan was vermeld.

Een paar dagen hadden de drie reizigers van een welverdiende rust genoten, om daarna allengs de gewone bezigheden te hervatten.

Sir Neville, alias Templar, had zich, samen met James, opnieuw gewijd aan de constructie van een nieuw werktuig, waarover beide heel geheimzinnig deden; Charles vond zijn

werk in het nazien en inschrijven van allerlei rekeningen, het te boek stellen van de jongste avonturen en het inplakken van interessante krantenknipsels, die voor het dossier van de grote avonturier van belang konden zijn.

En Ophelia van haar kant zette de vacantie op haar eentje nog wat door, en ging winkelen, deed met haar paard een ritje in Hyde Park, maakte een autotochtje of hield zich bezig in de gymnastiekzaal van de woning. Op deze werkelijk prachtige namiddag echter hadden Sir Neville, Charles en Ophelia zich in de ruime bibliotheek verenigd en keken met innig genoegen door de open deur naar buiten.

In de garage, waarvan ook de deuren wagenwijd waren geopend, klonk de zware bas van James, die onder het werk de bekende schlagers brulde.

— Je kunt horen, merkte Ophelia glimlachend op, dat James tijdens de afgelopen dagen heel wat van de nieuwste filmsuccessen is gaan bewonderen!

— Tja, meende Charles zuchtend, hij zingt erbarmelijk, maar ik hoor hem nog honderdmaal liever dan de radio. Als men de knop omdraait en men hoort toevallig geen spreekbeurt, dan krijgt men een of andere schorre crooner of een soort verzopen vrouwenstem te horen.

— Charles, je bent een eeuwige zeurpiet! Pas enkele dagen geleden zag ik je luisteren naar de vijfde van Beethoven en van het festival te Salsburg heb je ook niet veel gemist!

— Dat is uitzonderlijk, veruedigde de jonge man zich. We hebben tenslotte toch wel recht op een paar interessante uitzendingen; wij betalen er toch voor!

— Laat dat kibbelen toch! Jullie bent net een paar kinderen!, mengde Ophelia zich in het dispuut. We weten nu zoetjesaan wel, dat Charles steeds in contramine is, al meent hij steeds niet de helft van wat hij zegt!

— Geweer af!, commandeerde Templar schertsend. Laat ons over wat anders praten. Charles, vroeg hij, zich tot zijn vriend wendend, ben je haast klaar gekomen met je berekeningen?

— Ongeveer, John! Jouw plan om in de komende winter eetmalen en onderdak te verstrekken aan de Londense daklozen, zal ongeveer één millioen pond vergen. Ik heb mij hierbij gebaseerd op de cijfers die in de

krant verschenen met betrekking op de afgelopen winter. En voor mij heb ik hier een lijst van een driehonderdtal hotels, die bereid zijn tegen sterk verlaagde prijzen deze zwervers voedsel en logies te verstrekken. Het is echter best mogelijk, vooral als het een barre winter zou worden, dat mijn raming te laag is!

— In orde. Charles, eenmaal zover, zullen we wel zien. En hoe staat het met onze financiën?

De jongeman schudde bedenkelijk met het hoofd.

— Niet zo bijster schitterend, John. Ons banksaldo wijst op vijftigduizend pond en in de brandkast bevindt zich eveneens dertigduizend. Verder beschikken we nog over de diamant van de Maharadja van Galipur¹⁾, die we tot verschillende kleinere stenen hebben gekloofd en geslepen. Die kunnen ons ook twintig tot dertigduizend pond opleveren. Dan zijn er nog verschillende kleinere bedragen en ook juwelen die kunnen verkocht worden. Enfin, alles bij elkaar beschikken wij over ongeveer tweehonderdduizend baar. Verder zijn er nog onze eigendommen te Aberdeen, Windsor, hier te Londen en in het buitenland.

— Aan dat laatste kunnen we niet raken, Charles. Al te dikwijls hebben wij die nodig bij het uitoefenen van ons bedrijf. We moeten dus maar onmiddellijk tot de verkoop overgaan van onze laatste aanwinsten die James te Aberdeen deponeerde. Hoeveel schat je de opbrengst daarvan?

— De markt is maar slapjes, begon de jonge man aarzelend. — Misschien halen we, alles bijeen genomen, achthonderdduizend.

— Dat lijkt me voldoende om te starten! meende de grote avonturier goedgehumeurd. Het duurt nog wel even voor het winter wordt en intussen..... Tiens, Charles, heb je de krant van gister gelezen, gooidde Templar het gesprek over een andere boeg.

— Van gister? Natuurlijk!

— Heb je daarin niets bijzonders opgemerkt? vroeg zijn vriend listig.

— Niets speciaals, geloof ik. Nog altijd die Kosinkina-affaire.....

Het gelaat van Templar versomberde toen hij die naam hoorde. Zijn jarenlange erva-

ring als sectiehoofd bij de Intelligence Service tijdens de oorlog had hem vertrouwd gemaakt met de sluiptwegen van politiek en diplomatie. En naar wat hij vermoedde, was deze Kosinkina-zaak allesbehalve zuiver. Het rook verdacht naar kruut..... naar de aanwezigheid van de plutocraten der wapenindustrie. Het was een staaltje van zuiver oorlogsgestook en de lotgevallen van de Russische emigrante werden hierbij op groot-scheepse wijze uitgebuit.

Energiek brak Templar zijn sombere gedachtengang af. Over welke grote hulpmiddelen hij ook beschikte, hiertegenover stond hij geheel machteloos als een kind..... Aan de loop der komende, misschien wel catastrofale wereldgebeurtenissen kon hij niets verhelpen.

— Neen, Charles, zei hij, — die ongelukkige zaak bedoel ik helemaal niet. Wat ik voor heb, is de aangekondigde diamanttentoonstelling, die over enkele dagen te Londen wordt geopend.

— Dezelfde tentoonstelling die we te Antwerpen bezochten?, vroeg Ophelia schalks.

— Inderdaad! antwoordde Templar. Maar ditmaal ben ik van plan om ze wat meer van nabij te bestuderen. Met een wanhopig gebaar wierp Charles de armen in de lucht.

— Ik dacht het wel! kreunde hij. Ik kon me niet voorstellen dat je die tentoonstelling zonder bijbedoeling zou bezoeken!

— Wat had je dan wel gedacht Charles? spotte de grote avonturier. Dat ik een dergelijke gelegenheid onbenut zou laten voorbijgaan.

— Je wist dus te Antwerpen reeds, dat de tentoonstelling ook te Londen zou gehouden worden?

Templar knikte, terwijl guitige humor in zijn ogen weerspiegelde.

— Je had het evengoed kunnen weten, Charles! Het stond herhaaldelijk in de krant, maar je gaf jezelf niet eens de moeite. Je had schrik dat je iets zou vinden dat ons werkterrein betrof!

De jongeman kreeg even een kleur, wat een voldoende bekentenis was en waardoor de woorden van zijn vriend onwillekeurig werden beaamd.

Ophelia schoot in een luide lach bij het zicht van Charles' beteuterde gelaat en ook Templar kon zich niet goed houden en

¹⁾ Zie no. 5: De ontmaskering van John Raffles.

proestte het uit. Tenslotte herwonnen beiden hun ernst, terwijl Charles zich op zijn beurt met het noodlot had verzoend, daar hij toch wist niets te vermogen, als zijn vriend eenmaal definitief tot een of andere onderneming was besloten.

En terwijl de stem van James nog steeds luid schallend, het verdere schlagerrepertoire afdreunde, zette de grote avonturier aan Charles en Ophelia uitvoerig zijn plannen uiteen, een haast feilloos schema opbouwend van een diefstal die alle stoutmoedigheid te boven ging.

* * *

Een paar dagen voor het tijdstip dat de grote avonturier zijn vrienden op de hoogte bracht van zijn plan, om zich meester te maken van een deel der tentoonstellingsdiamanten, arriveerde inspecteur Marlowe te Londen in de speciale postauto die de bewuste juwelen vervoerde.

De ontscheping te Dover was zonder incidenten verlopen en ook de reis naar de Engelse hoofdstad kenmerkte zich door een uiterst kalme, vlotte afwikkeling.

Zoals zijn opdracht luidde, bracht Marlowe de juwelen naar Somerset-House, het grote gebouwencomplex tussen het Strand en het Victoria-Embankment, waarin de tentoonstelling zou worden ondergebracht.

Dit grote, reusachtige paleis vlak bij de Waterloo Bridge gelegen en met een vrij uitzicht over de Theems, daterend uit de 16e eeuw, was, met zijn 240 meter lange voor- en zijgevel en zijn imposant terras, door zijn ligging en majestueus uitzicht wel goed gekozen voor de tentoonstelling, al moest Marlowe toegeven dat de bewaking ervan wel zeer uitgebreid zou moeten zijn. In ieder geval begreep hij dat zijn taak in de komende dagen en weken geen sinecure zou zijn, doch het feit dat Templar, de gentleman-inbreker zich voor de diamanten interesseerde, verzoende hem met deze zware opgave.

En dat zijn grote rivaal het op de juwelen gemunt had, stond bij de inspecteur als een paal boven water. De inlichtingen welke hem door de Belgische politie waren verstrekt betreffende het verblijf van Sir Neville te Antwerpen, wezen duidelijk in die richting.

Nog dezelfde dag van zijn aankomst te Londen en nadat hij de diamanten, veilig

bewaakt door verschillende rechercheurs en agenten in Somerset-House had achtergelaten, had Marlowe een lang telefoongesprek gevoerd met de hoofdcommissaris der Antwerpse politie.

De volgende morgen reeds, bij zijn aankomst op de diensten van Scotland-Yard, vond hij een uitvoerig rapport der Antwerpse recherche op hem liggen wachten.

Uit die gegevens bleek, dat Sir Neville meer dan twee uur in de tentoonstelling had vertoefd en dat hij in de eetzaal van zijn hotel zich lange tijd met zijn reisgenoten over de diamanten had onderhouden.

En daarnet nog had die Belgische journalist Duvotel hem in zijn mening gesterkt, toen deze hem op de hoogte bracht van zijn ontmoeting met Miss Morgan en haar bruske afscheid toen de diamanttentoonstelling ter sprake was gekomen.

Marlowe wachtte er zich wel voor, de journalist op de hoogte te brengen van zijn plannen en vermoedens. Hij begreep maar al te zeer dat de jonge man, die blijkbaar zeer gesteld was op Miss Morgan, zich tegenover het meisje te gemakkelijk zou verraden.

Alleen moedigde hij de journalist met vage zinspelingen aan, te trachten zoveel mogelijk met Miss Ophelia in contact te komen, ofschoon dit eigenlijk niet zo bepaald meer nodig was voor de plannen van de inspecteur.

Dat Templar iets met de diamanten in de zin had, stond bij Marlowe reeds vast als een paal boven water en hij had nu niet anders meer te doen dan de woning van Sir Neville onder scherpe, doch geheel onopvallende bewaking te stellen en de bewoners er van op discrete, maar nadrukkelijke wijze te doen schaduwen.

Op die wijze kon het niet anders of de grote avonturier moest hem „als een rijpe vrucht in de schoot vallen”, zoals Marlowe het in een poëtische bui bij zichzelf uitdrukte.

Natuurlijk moest hij het schijntje kans nemen, dat de journalist bij Miss Morgan uit de school klapte, maar dergelijk risico was zeer gering. Duvotel kon het meisje immers moeilijk haar bruske houding verwijten, want zoiets zou totaal in strijd zijn met de gebruikelijke omgangsvormen.

Neen, van die kant dreigde er praktisch geen gevaar en wanneer er verder geen vergissingen werden begaan, zou het lot van de gentleman-inbreker spoedig bezegeld zijn.

Onverstoorbaar en zonder iets te vermoeden van de val welke inspecteur Marlowe voor hem had opgesteld, was de grote avonturier met de uitvoering van zijn plannen aangevangen.

Gewapend met de plattegrond van Somerset-House, plattegrond die naast zoveel andere blauwdrukken van de voornaamste Londense gebouwen en woningen in het geheime archief van Templar berustte, zocht de gentleman-inbreker in de eerste plaats de gemakkelijkste toegangsweg.

Aan de hand der gegevens, hem door Charles bezorgd, betreffende de bewaking van het gebouw, zag Templar dat hij zeer omzichtig diende te werk te gaan. Er was geen mogelijkheid, hier muren te doorboren of deuren te verpulveren, daar een bestendige wacht rondom het gebouw patrouilleerde.

Er mochten dus geen zichtbare tekenen van braak aanwezig zijn, zomin aan de buitenkant als binnenin, waar eveneens een bestendige waakdienst was ingericht.

De diamanttentoonstelling zou plaats vinden in de grote centrale hall van het paleis, waar anders het departement voor literatuurstudie was gevestigd, doch nu plaats had moeten ruimen.

Samen met Charles, had Templar de vorige dag het gebouw bezocht, waar onder het waakzaam oog van talrijke rechercheurs, een drukke bedrijvigheid heerste. Binnen enkele dagen immers, zou de officiële opening der tentoonstelling plaats vinden en in koortsachtige haast legde een staf van technici de laatste hand aan de oprichting der verschillende stands. Keurig vermomd en met meesterlijk vervalste papieren, hadden beide vrienden als afgevaardigden van een paar Belgische deelnemers, het terrein gaan verkennen. De werkelijk angstvallige en talrijke bewaking, deed de grote avonturier vlug inzien, dat bij dag geen of bitter weinig kans bestond, ook maar iets te ondernemen.

En dat was dan ook de reden, dat Templar op het ogenblik de plattegrond raadpleegde, geassisteerd door Charles en Ophelia.

— Je bent zeker, Charles, dat de bewaking in de hall uit drie rechercheurs bestaat, nadat 's avonds alle deuren gesloten zijn?

— Heel zeker, John, want ik kon in het hokje van de portier toevallig de lijst der

wachtposten copiëren.

— Als je het mij vraagt, mengde Ophelia zich in het gesprek, was het heel gewaagd van Charles om deze morgen nogmaals het paleis te bezoeken, na jullie tocht van gister!

Charles haalde onverschillig de schouders op.

— Er was absoluut geen gevaar, zei hij. Wat is meer normaal dan dat een bediende der electriciteitsmaatschappij de leidingen gaat controleren vóór de opening der tentoonstelling.

— Er kon reeds iemand geweest zijn, die werkelijk door de maatschappij was gestuurd! repliceerde het meisje.

— Daarom heb ik ook eerst naar de maatschappij getelefoneerd, grinnikte de jonge man. Ik deed voorkomen als sprak ik uit naam der verzekering die instond voor de tentoongestelde juwelen. De man, aan het andere einde van de draad, een der vele bureeloversten, wist me te vertellen, dat nog geen opzichter was gestuurd, maar dat er in de loop van morgen zou voor gezorgd worden. Zo wist ik dat de kust vrij was!

— En als die man nu morgen komt? drong het meisje aan.

— Dan zegt de portier natuurlijk dat er reeds iemand is geweest en de opzichter zal denken dat de man zich vergist, ofwel dat zijn baas een vergissing beging. Voor het overige zal hij doodgewoon zijn opdracht vervullen en zijn rapport inleveren!

— Charles heeft gelijk!, mengde Templar zich in het gesprek. Van die kant dreigt niet het minste gevaar. Zelfs als de eigenlijke verzekeraars bij de maatschappij nog mochten aandringen op een controle aan de elektrische leiding, dan nog zou dat geen argwaan kunnen wekken. Hoogstens zou men bij de electriciteitsdiensten denken dat de heren der verzekering een beetje bang zijn voor eventueel gevaar van kortsluiting.

— In orde! zei Ophelia, zuchtend. Ik zie wel dat jullie alles voorzien. Maar wat behelst het gecopieerde lijstje verder? vroeg ze nieuwsgierig.

— Wel, antwoordde Charles, hier heb je alle gegevens: drie rechercheurs bevinden zich in de centrale hall, waar zich de stands bevinden. Om de vier uur worden ze afgelost, evenals alle andere wachtposten in- en buiten het paleis. Vier agenten, twee in uniform en twee in burger, controleren de buiten-

kant van het gebouwen-complex. Twintig minuten zijn nodig om een rondgang te maken, en daar ze twee aan twee gaan op een onderlinge afstand van ongeveer duizend meter, wordt het complex practisch om de tien minuten gecontroleerd.

— En in het gebouw zelf? vroeg Templar?

— Buiten de drie voornoemde rechercheurs, is er natuurlijk het wachtlokaal, waar de afgelosten verblijf houden. Verder patrouilleren in het paleis zelf nog twee wacht-rondes die elke deur welke op de centrale hall uitgeeft, onder hun hoede hebben.

— Tjonge, tjonge, zei Templar, wat een voorzorgen! En is dat alles, Charles.

— Och, antwoordde de jonge man sarcastisch, er is nog een kleinigheidje! Om het kwartier namelijk, moet elke ronde het alarm-signaal tikken, dat rechtstreeks met de naaste politiepost in verbinding staat! En nu moet je mij eens vertellen, John, hoe je het met al die hinderpalen wilt klaarspelen!

— Het is inderdaad niet eenvoudig! moest de grote avonturier toegeven.

— Eenvoudig! barstte Charles los, — zeg maar liever onmogelijk! Een heel leger zou hier nog falen!

— Niet zo vlug, Charles, met je conclusies. Ik geef toe dat er heel wat moeilijkheden zijn, maar zelfs de sterkst verdedigde vesting heeft zijn zwakke plaatsen. En vergeet niet dat wij weten hoe sterk de beveiliging is en dat de anderen niets kunnen vermoeden. Er is trouwens één zwakke plaats van gewicht in de bewaking.

— En dat is? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Het aan Somerset-House grenzende King's College, Charles. In ieder geval hoef je je geen zorgen te maken. Binnen enkele uren zullen we zien of de vesting werkelijk zo onaantastbaar is als jij hebt voorgesteld!

* * *

Het was rond twee uur in de nacht, toen een zwarte, ruime limousine in snelle vaart zich langs Victoria-Embankment voortbewoog, vaart minderde en plots Strand Lane indraaide.

De wagen stopte even en vliegenvlug sprongen drie gestalten naar buiten, in de schaduw van de hoge muur. Op hetzelfde ogenblik startte de wagen alweer en een toevallig toeschouwer had haast kunnen zwe-

ren dat de auto slechts even vertraagd had.

De wagen reed vlug Strand Lane af in tamelijk hoge snelheid, nam met een korte ruk de hoek van Victoria Embankment, toen het gebeurde.

Er klonk gerinkel van vallend glas en een schurend, metaalachtig geluid.....

Snelle voetstappen weerklonken en een viertal personen daagden op waarvan twee politiemannen in uniform.

Geen hunner had tijd om vragen te stellen; ze hoorden slechts een luide vloek van de chauffeur, die plots inschakelde en voelden de luchtdruk van de auto, die in snelle vaart wegstoof.

Automatisch borg een der agenten zijn notaboekje weg en zich tot de mannen in burger richtend zei hij laconisch:

— Nummer onleesbaar, zeker een of andere dronken chauffeur. Ik rapporteer het wel bij de aflossing en zonder nog verder woorden te verspillen, hernamen de bewakers hun gelijkmatige rondgang om Somerset-House.

* * *

Terwijl dit kleine incident zich afspeelde op Victoria Embankment, slopen drie gestalten door de smalle zijgang van King's College.

Een smalle lichtstreep, afkomstig van een daartoe speciaal gedimde zaklamp, wierp een flauw schijnsel en verlichtte de weg tot op een paar meters.

Bij het kruisen van een dwarsgang werd even halt gehouden en een der indringers, die niemand anders was dan Templar, zei op zachte fluisterton:

— Ziezo, Charles, moeilijk was het niet, is het wel? Het bezit van de sleutel van dat kleine deurtje aan Strand Lane en het opzettelijke verkeersongevalletje dat James veroorzaakte, lieten ons toe hier ongemerkt binnen te dringen!

— Het is inderdaad mooi uitgedacht!, gaf de jonge man toe. — Maar hoe denk je het klaar te spelen van hieruit in Somerset-House te komen, zonder te worden opgemerkt?

— Je kan heus wel iets luider spreken, Charles, merkte de gentleman-inbreker op. We zijn hier in een onbewoonde vleugel waar zich de keukens, de eetzaal en de studielokalen bevinden. En wat Somerset-

House betreft: de blauwdruk ervan heeft me wel een en ander geleerd! Templar knipte de as van zijn opgestoken sigaret, wierp ze halfopgerookt op de grond, waar hij ze met zijn schoen doofde.

— En nu verder, Charles en Ophelia! Deze kant uit en de trap op. Aanstands moeten we ons meer in acht nemen en zo min mogelijk gerucht maken, tot we de bovenste verdieping heben bereikt.

Met de meeste omzichtigheid werd de tocht aangevangen en voerde voorbij de slaapzalen der studenten en het verblijf der leraars en surveillanten.

Tenslotte bereikten de drie vrijbuiters de bovenverdieping. Hier hield Templar halt en zei fluisterend:

— Wel, vrienden, hier begint ons eigenlijke werk. Tot de vorige eeuw bestond er een verbinding tussen Somerset-House en King's College. Rond de helft der negentiende eeuw echter, werden alle toegangswegen dichtgemetseld en enkel op de oorspronkelijke plattegrond vindt men ze weer. Templar liet het flauwe schijnsel van de zaklantaarn over het metselwerk spelen.

— Zoals je ziet, ging hij verder, terwijl hij het schijnsel op de muur liet rusten, is het metselwerk hier van oude datum. We moeten nog even verder zijn.

Onder de leiding van de grote avonturier werd het onderzoek voortgezet. Tenslotte bereikte men een soort doodlopende hoek.

Templar wierp een korte blik op het potloodschetsje in zijn hand, liet het dunne lichtstraaltje op de muur op en neer gaan en zei:

— Hier moet het zijn!

Met een klein mesje begon hij de kalk van de muur af te krabben en na een paar minuten zagen Ophelia en Charles duidelijk dat het metselwerk van veel jongere datum was dan het gebouw zelf.

— Dit was een verbindingsgang! deelde Templar mee. — Later heeft men hem met een deur afgesloten om tenslotte alles geheel dicht te maken.

— Maar hoe moet het nu verder? vroeg Charles. — Als we deze muur uitbreken, alarmeren we de bewakers!

Templar glimlachte even.

— Maak je niet bezorgd, Charles! Tussen de bovenverdieping van Somerset-House en de centrale hall, zijn nog wel twee verdiepingen en vele deuren! En ik heb hier een

aardig werktuigje dat in minimum van tijd en zonder gerucht deze hinderpaal zal verwijderen!

Uit zijn zwarte suit-case diepte de gentleman-inbreker een soort camera op, met zeer kleine opening.

Slechts in zeldzame omstandigheden maakte Templar van dit instrument gebruik, daar hij geen bepaalde voorliefde had voor grote middelen. Het was een soort brander, waarvan het principe op de atoomsplitsing berustte en door Templar het laatst was gebruikt om in de kluis van Popoulous door te dringen ¹⁾.

Na de nodige voorzorgen te hebben genomen en de verbinding met een electrisch stopcontact te hebben tot stand gebracht, schakelde de gentleman-inbreker het toestel in..... Een zacht, zoemend gesuis weerklonk..... Het eigenlijke werk was aangevangen.....

* * *

Op hetzelfde ogenblik dat Templar en zijn vrienden zich een weg baanden tot Somerset-House, bevond inspecteur Marlowe zich in het politiebureau aan de Newcastle-street. Alles was tot in de puntjes voorzien. De inspecteur wist alles af van het bezoek van Templar en zijn vriend aan Somerset-House, een paar dagen geleden, evenals hij Charles als de vermeende electriciteitsman had geïdentificeerd.

En ook het vooropgezette auto-ongevalletje, ook daarin had hij de meesterlijke hand van de gentleman-inbreker herkend.

En Marlowe wachtte nu slechts nog op het signaal dat in Somerset-House moest worden gegeven, om met zijn troepen, — een twintigtal potige kerels van Scotland-Yard, de drie vermete inbrekers te gaan inrekenen.

En lang hoefde hij op dit sein niet te wachten; rond halfdrie rinkelde plots de telefoon en toen Marlowe met een vlugge greep de hoorn afnam, hoorde hij aan het andere eind van de draad een zenuwachtige stem, die gejaagd zei:

— Inspecteur! ze zijn gekomen! Ik geloof dat ze de vier bewakers buiten de hall onschadelijk hebben gemaakt en nu de deur hier

¹⁾ Zie no. 11: Een inbraak met vreemde gevolgen.

forceren!

— Ik kom!, antwoordde Marlowe grimmig, legde de hoorn op en gaf snel zijn bevelen aan de wachtende agenten.

Een paar minuten later snelden twee overvalwagens, met agenten bemand, door de Newcastle-Street en bereikten na een korte, vlugge rit Somerset-House.

De wagens stopte met luid geknars van de remmen en gevolgd door de agenten, stormde Marlowe de terrastrap op, opende de toegangsdeur.....

Op hetzelfde ogenblik schoot een grote, zwarte limousine Somerset-House voorbij met volle koplichten, terwijl oorverdovende claxonstoten de stilte van de nacht verstoorden.

Als een getergde leeuw wendde Marlowe zich om en schreeuwde:

— Stop die wagen, vlug!

De agenten, in hun vaart gestremd, bonden tegen elkaar op, vloekten en morrelden aan hun pistoolholsters. Enkele ogenblikken daarna klonk een schot, gevolgd door meerdere, tot het haast een fussillade leek.

Er klonk gerinkel van brekend glas, doch met een halsbrekende zwenking nam de limousine de hoek en verdween in Strand Lane.....

* * *

Zoals aan Marlowe was meegedeeld, was het Templar en zijn vrienden inderdaad gelukt, de vier bewakers die aan de buitenzijde van de centrale hall op post stonden, onschadelijk te maken. Deze manoeuvre was zeer bliksemsnel uitgevoerd, want eenmaal binnen de muren van Somerset-House, gebeurde alles als in een flits: op verschillende plaatsen geposteerd, werden de agenten door een feilloos schot van Charles, met een ammoniakpatroon onschadelijk gemaakt, vielen met een doffe slag neer en werden in een oogwenk gekneveld.

Onmiddellijk wijdde de gentleman-inbreker zich aan het forceren der deur, die toegang verleende tot de hall, opende ze en wierp op hetzelfde ogenblik een kleine, eveneens met ammonia gevulde bom in het vertrek.

Als door de bliksem getroffen, stortten de vier bewakers neer, zonder eigenlijk te weten wat hen overkwam.

Met een vlugge beweging zetten de drie

indringers, kleine, uit rubber vervaardigde maskers op, toen de luide claxonsignalen van de grote limousine weerklonken.

Met een snelle beweging drong Templar zijn beide vrienden de hall uit, wierp de deur in het slot, rukte het masker af, welk gebaar door beide anderen werd gevolgd, en zei:

— Hollen, Charles en jij ook Ophelia! Er is iets misgelopen, anders zou onze brave James niet zo'n hels spektakel maken!

Met vlugge sprongen holden de drie avonturiers de trap op, bereikten de eerste verdieping, terwijl op hetzelfde ogenblik Marlowe de haldeur opende, een zakdoek tegen mond en neus gedrukt en woedend zijn revolver leegschoot op de vluchtende gestalten.

Fluitend en met een harde tik vlogen de kogels tegen de muur te pletter, maar noch Templar, Ophelia of Charles lieten zich van hun stuk brengen en holden als hazen verder. Achter zich hoorden ze het luid gestommel van voetstappen, afkomstig van een troepje agenten en Marlowe, wiens stem de vluchtelingen luid tot stilstand maande.

Hijgend bereikten de drie achtervolgden de bovenverdieping, doken door de muuropening heen en vlogen de gangen door, de trap af, naar buiten.

Net op tijd konden ze in de zwarte limousine wippen, waarin ze zich bezweet, hijgend en buiten adem lieten neervallen.

Als het ware met een sprong kwam de wagen in beweging en stooft weg, terwijl op hetzelfde ogenblik een der overvalwagens met loeiende sirene de straat indraaide en de achtervolging inzette.

De chauffeur van de politiewagen maakte echter niet de minste kans tegen een snelheidsduivel als James, die de limousine in razende vaart door een wirwar van smalle straten loodste, de hoeken haast in volle snelheid nam en twee minuten later zijn achtervolgers van zich had afgeschud.

— Intussen hadden Templar, Charles en Ophelia zich reeds enigszins van hun snelle vlucht hersteld en met een diepe zucht begon de gentleman-inbreker:

— Wel, dat was op het randje af! Ditmaal trok die duivelse Marlowe haast aan het langste eind!

— Maar hoe kwam hij zo vlug ter plaatse, zonder dat alarm werd geslagen? vroeg Charles.

Templar haalde de schouders op.

— Vanzelfsprekend, dat we een vergissing begingen. Het zou me zelfs niet verwonderen, als het blijken moest dat die drommelse inspecteur ons reeds dagenlang heeft laten schaduwen!

— Maar dan..... zei Charles gejaagd.

— Stel je gerust, Charles! Marlowe zal verder niets ondernemen! Niemand was in staat ons te herkennen, de inspecteur zelfs niet. En hij weet drommels best, dat een huiszoeking in onze woning niets zou opleveren. Zonder de oplettenheid van James zouden we er gloeiend bij geweest zijn. Want eenmaal in de hall en bezig met het wegnemen der diamanten, zouden Marlowe en zijn mannen ons geen schijn van kans hebben gelaten. Gelukkig heb ik nog meer pijlen op m'n boog. Binnen een paar dagen heeft het „Bal van het diamant" plaats, bij de ons zeer bekende Sir Mosschell. Ik zal daar revanche nemen en Marlowe bewijzen dat ik hem nog altijd een paar lengtes voor ben.

Charles wou iets antwoorden, doch zijn stem weigerde elke dienst. Zopas nog maar aan een arrestatie ontsnapt, smeedde Templar reeds een nieuw plan voor een onderneming, riskanter nog dan de vorige!

En dat niets dit voornemen zou kunnen ongedaan maken, zag de jonge man maar al te duidelijk. Want samen met Ophelia, verdiepte de grote avonturier zich reeds in de bijkomstigheden, die de diefstal vooraf zouden gaan en onvermijdelijk met de voltooiing van het plan zouden eindigen.

HOOFDSTUK IV

*Waar in het licht toch uitgaat en
inspecteur Marlowe woedend
wordt.*

Sir Abraham Mosschell zat genoeglijk weggedoken in een brede clubzetel en genoot van een fijne sigaar, terwijl hij gedachteloos naar de brandende houtblokken in de open haard keek.

Sir Mosschell was reeds in rok en waarschijnlijk nam hij even wat rust om zich te

sterken tegen de vermoedenissen die de komende avond en nacht zouden brengen.

Het was dan ook begrijpelijk dat, toen zijn butler binnentrad en hij reeds vanuit zijn zetel het visitekaartje op het zilveren presenteerblaadje zag liggen, wat steeds een bezoek voorafging, dat een trek van wrevel zich op zijn gelaat vertoonde. Sir Mosschell maakte met zijn handen een afwerend gebaar en zei:

— Ik heb je toch gezegd, Butterfinger, dat je niemand mocht toelaten!

Butterfinger keek echter zó verbauwereerd als was hij een diplomaat die zichzelf de waarheid eens hoort spreken, zodat Mosschell begreep dat er iets bijzonders aan de hand moest zijn en zonder verder uitstel nam hij het kaartje van het presenteerblad. Dan was het echter de beurt van Sir Mosschell om verbaasd te zijn.

— Inspecteur Marlowe, zei hij tot zichzelf.

— Wat moet die hier?

En zich tot zijn butler wendend, zei hij:

— Butterfinger, laat die heer dadelijk hier bij me komen!

Met zijn smetteloze zakdoek wiste Sir Mosschell zijn gelaat af. Als bliksemschichten flitsten vermoedens hem door de geest en zocht hij naar de oorzaak van het eigenaardige bezoek dat de inspecteur van politie hem bracht.

Het was echter een zeer opgeruimde en uiterlijk als een pasgeboren wichtje onschuldige Sir Mosschell die Marlowe joviaal tegemoet trad en hem verwelkomde al was deze laatste een jongere broer die hij na lange afwezigheid weerziet.

— M'n beste inspecteur Marlowe, zei hij, wat brengt U hier, zo laat nog?

— Sir Mosschell, begon de inspecteur, U moet mij verontschuldigen dat ik U nu kom storen, maar het gaat hier om een belangrijke zaak. Het gaat om het „Bal der Diamanten" dat binnen enkele uren zal plaats vinden.

— Het „Bal der Diamanten"? vroeg Sir Mosschell verbaasd, en wat is daar mis mee? U weet dat het initiatief van mij uitgegaan is. Een diepe rimpel had het voorhoofd van de rijke zakenman gefronst, daar hij de tussenkomst van de politie niet op prijs stelde.

— Het schijnt dat U zeer vlug vergeet, Sir, ging Marlowe echter ongestoord verder, en U herinnert zich misschien niet meer dat, enkele jaren geleden, zulk een vertoon van

juwelen voor sommige dieven en oplichters een waar festijn betekenden!

Sir Mosschell was nu zeer bleek geworden en stotterend zei hij:

— Bedoelt U..... inspecteur..... dat U zich aan iets..... een roof verwacht? Is „hij” soms weer in Engeland?

— Wie die „hij” is weet ik niet, Sir Mosschell, en ik zei niet dat er iets gaat gebeuren, doch ik vind het van Uwentwege zéér, zéér onvoorzichtig om een bal in te richten, waar enkel genodigden mogen verschijnen, getooid met diamanten en briljanten! Men laat de kat toch niet bij de boter!

— Is John Templar weer in Londen? was al wat Sir Mosschell kon uitbrengen ¹⁾.

— Dát hebt U van mij niet gehoord, antwoordde Marlowe, maar toch zou ik graag van U de lijst zien van de genodigden.

Zich zoveel mogelijk beheersend, overhandigde Sir Mosschell de inspetceur een lange, getypte lijst, die zich op zijn schrijftafel bevond.

Vlug liet Marlowe zijn blik gaan over de namen en Sir Mosschell hield hem voortdurend in het oog en bespiedde iedere trek op het gelaat van de inspecteur. Geen spier vertrok echter van het gelaat van Marlowe en min of meer gerustgesteld wendde de inrichter van het „Bal der Diamanten” zich tot de politieman.

— Is er iets verdachts, inspecteur?

— Ik meen van niet, Sir, antwoordde Marlowe. We zullen echter een strenge bewaking sturen om, moest er iets gebeuren, dadelijk te kunnen ingrijpen.

— Laat ons hopen dat er niets gebeurt, zei Sir Mosschell zuchtend.

De inspecteur had hem echter verzwegen dat een zekere Sir Neville zich op de lijst der genodigden bevond, en wie die Sir Neville was.....

* * *

Gedurende de rit in de politiewagen die Marlowe van de rijke woning van Sir Mosschell aan de Trafalgar Square, naar zijn bureel op Scotland-Yard maakte, speelde een glimlach om de lippen van de jonge inspecteur, terwijl een schittering van genoegen in zijn ogen lichtte.

¹⁾ Zie no. 8: De „Radar-Maniak”.

De ontdekking van de naam van Sir Neville — alias John Templar — op de lijst van Sir Mosschell, had hem zekerheid gegeven omtrent zijn vermoedens.

Marlowe kende John Templar veel te goed dan dat hij geen argwaan zou koesteren.

Het „Bal der Diamanten” bood immers een té goede kans, want de gehele Londense — en misschien wel Engelse — high life zou er aanwezig zijn, behangen en beladen met al wat ze aan kostbaars en schitterends in haar safes opgeborgen hield.

En Marlowe wist dat John Templar, nu de diefstal van de diamanten der tentoonstelling mislukt was, rust noch vrede zou kennen vooraleer hij zich schadeloos had gesteld. Niet alleen materieel zou de grote onbekende zich schadeloos willen stellen, Marlowe wist veel te goed waaraan Templar zijn geld besteedde, nee, daarom alleen was het hem niet te doen.

Templar zou zich willen wreken, zijn mislukking herstellen, zijn „eer” van gentleman-inbreker hoog houden.

Daarom wist Marlowe dat Templar die gelegenheid niet zou laten voorbijgaan en zich op dit ogenblik waarschijnlijk aan het voorbereiden was om zijn slag te slaan.

Maar hij, Marlowe, zou ook geen tijd meer verliezen. Hij zou de val zo opzetten, dat Templar en zijn vrienden ditmaal niet zouden ontsnappen, en ditmaal was hij niet gebonden door een of andere belofte, zoals toen met de Maharadja van Galipur!

Inspecteur Marlowe liet er inderdaad geen gras over groeien. Zodra hij op Scotland-Yard gearriveerd was, begaf hij zich naar het bureel van hoofdinspetceur Slowgate.

Hij zou zijn overste wel een of ander verzinseltje op de mouw spelden om beschikking te krijgen over een uitgebreide politiemacht, grotendeels geheime agenten in burger, waarmee hij de woning van Sir Mosschell als het ware zou bezaaien.....

* * *

Het ging er die avond druk toe op de Trafalgar Square. Prachtige, glanzende auto's reden voortdurend tot voor de woning van Sir Mosschell en de nieuwsgierige menigte zag hoe elegante dames en heren uitstapten en onder het feestelijke galabaldakijn naar binnen traden.

Te zien aan het aantal wagens dat reeds was voorgeleden, scheen het „Bal der Diamanten” een waar succes te worden. En dit was het ook.

De grote ontvangstzaal van Sir Mosschell's woning was schitterend verlicht, doch die glans verdoofde bij de schittering der juwelen der aanwezigen.

Het was een overdaad van de zuiverste en grootste diamanten. Diademen, halssnoeren, armbanden, oorbellen, ringen flikkerden en sommige dames waren zodanig getooid dat het pijn deed aan de ogen.

En niet alleen het vrouwelijke gedeelte van de partij had zich opgesmukt, ook vele heren droegen dasspelden, ringen, manchetknopen bezet met diamanten en briljanten. Twee bands speelden afwisselend, nu eens walsen, dan swing en vele paren schoven reeds over de glimmende dansvloer, terwijl verschillende andere zich vermaakten in de bar, waar benevens alle denkbare sterke dranken en verfrissingen allerlei koude gerechten te bekomen waren.

Het feest was reeds volop aan de gang toen Sir Neville in gezelschap van Miss Morgan en Mister Houston door Butterfinger, die als ceremoniemeester fungeerde, aangekondigd werden.

Sir Mosschell ontving hen zoals de overige gasten met een korte hoofdknik en enkele beleefdheidsformules.

Groot was echter zijn verwondering toen Sir Neville hem vriendschappelijk de hand reikte en hem op vertrouwelijke toon, als waren ze vrienden, vroeg:

— Eh bien, Sir Mosschell, hoe staan de zaken in de Transcontinentale Luchtvaartmaatschappij Inter-Ocean? ¹⁾

Sir Mosschell keek die vreemde genodigde verbaasd aan, doch dacht dat hij misschien een of andere zakenrelatie was, die hij zich niet meer herinnerde.

— Er valt niet te klagen, Sir, dat gaat wel.

— En hebt U geen last meer gehad van die... eh... hoe was zijn naam ook weer... die Templar?

Sir Mosschell was nu op zijn hoede. Die man had zeker een bedoeling met zijn arrogante vragen. En hoe was hij op de hoogte van wat hij, Mosschell, met John Templar

was tegengekomen? Er was over die gehele geschiedenis geen letter in de kranten verschenen?

Sir Mosschell keek Neville doordringend aan. Deze laatste echter beantwoordde die blik met een lichte schittering van spot in de grijze ogen, terwijl hij zei:

— Het zou maar erg zijn, indien hij zich op het ogenblik in ons midden zou bevinden, ik denk dat hij hier zijn keuze wel zou kunnen doen!

En met een hoofdse buiging verlieten Sir Neville en zijn vrienden de verbaasde Mosschell.

Deze laatste had echter zo vele genodigden te begroeten, te complimenteren en te verwelkomen, zodat hij dit kortstondige, onthutsende intermezzo spoedig vergeten was.

Eerst later zou hij het zich opnieuw herinneren en het dan ook niet meer zo vlug vergeten.....

* * *

Op hetzelfde ogenblik dat Sir Neville afscheid nam arriveerde de journalist Duvotel, die nog voor hij naar de woning van Sir Mosschell was gekomen in zeven haasten het telegraafkantoor had opgezocht om een uitvoerig telegram aan zijn blad te seinen. Het had langer geduurd dan hij had vermoed, en bij zijn intrede sloeg hij een enigszins gek figuur, gewapend als hij was met zijn grote actetas, volgepropt met allerlei papieren en nota's.

Met een critisch verwijtende blik keek Butterfinger de bezoeker aan en ontlastte hem discreet van het ongelukkige ding, dat een plaats vond in de vestiaire. Sir Neville besteedde slechts één oogopslag aan dit tafereeltje, terwijl een glimlach om zijn mond speelde, doch hij vond het niet van zoveel belang om er zijn vrienden op attent te maken en even verhaastte hij zijn stap om zich bij Charles en Ophelia te vervoegen, zich een weg banend tussen groepjes prattende, lachende en flirtende feestvierders. Charles stelde voor de bar te bezoeken, maar Ophelia echter vond dat het er te druk toeging en prefereerde de dansvloer, waarheen ze zich door Charles ten dans liet leiden.

Beiden begaven zich dan ook naar de grote zaal en verdwenen tussen de schitterende menigte.

¹⁾ Zie no. 9: „Professor Zukor, de geniale misdadiger”.

John Templar, nadat hij een whisky-soda had gedronken, besloot dat hij best nog hier en daar een kijkje kon nemen en nonchalant slenterde hij door de zalen en vertrekken, die voor de deelnemers aan het bal opengesteld waren.

In de grootse bibliotheek van Sir Moschell bekeek hij net een fraaie in leder gebonden Shakespeare-uitgave, toen iemand achter hem zacht zei:

— Stelt U nog altijd zoveel belang in luxe-uitgaven, Sir Neville?

Verwonderd keerde de gentleman-inbreker zich om en een brede glimlach overtoog zijn gelaat.

— Inspecteur Marlowe! Wel, wel, what a small world! Wat is de wereld klein, vindt U niet? En vooral die wereld dan waarin juwelen en diamanten zich als het ware schijnen te vermenigvuldigen. Als men al die opgedirkte dames ziet, waant men zich in een wandelende tentoonstelling!

— Moet ik daaruit opmaken, Sir Neville, dat het bezoeken van tentoonstellingen Uw laatste hobby is?

Maar U antwoordde nog altijd niet op mijn vraag.

— Ik begrijp wat U bedoelt, inspecteur, zei de grote avonturier op quasi verwijtende toon, doch ik vind het helemaal niet aardig dat U terugkomt op de grap met de Tales of Canterbury ¹⁾.

— Ja, zei Marlowe sarcastisch, het is wel jammer dat je ditmaal geen gelegenheid krijgt om een boek met kunstig verborgen holle rug eerst binnen en dan buiten te smokkelen! Vooral als het boek teruggaat met een gestolen juweel erin verborgen.

— Sst, inspecteur! zei Templar op quasi-angstige toon, stel U voor dat iemand U hoorde! Men zou wel denken dat U in het complot betrokken was!

— U is helemaal niet grappig, zei Marlowe, maar de kruik gaat zo lang te water tot ze breekt, besloot hij geheel onlogisch.

— In Tibet zeggen ze dat anders, antwoordde de grote avonturier met schelmse spot in de ogen: als de dood nabij is worden alle zondaars heiligen!

En met deze enigszins raadselachtige woorden nam de grote avonturier afscheid van een totaal verbauwereerde Marlowe, wiens

geest ingespannen trachtte de betekenis van Templar's slotwoorden te achterhalen.....

Terwijl de grote onbekende bovenstaand gesprek voerde met Marlowe, hadden Ophelia en Charles, die op het terras frisse lucht inadenden, op hun beurt een ontmoeting.

Het was de journalist Jacques Duvotel, die verheugt op beide jonge mensen toetrad met de woorden:

— Hallo Miss Morgan! Het schijnt in de sterren te staan geschreven dat ik U te Londen in de weg moet lopen!

Ophelia, die haar vorige gesprek en haar overhaaste vlucht uit de tearoom van Woolworth, wilde goedmaken, begroette Duvotel allerhartelijkst.

Charles echter vond het een onaangename gebeurtenis en liet zulks duidelijk blijken.

Enkele seconden heerste er een gespannen stilzwijgen en Duvotel, die een einde wilde maken aan de vervelende situatie, vroeg Charles of hij er niets op tegen had dat hij Ophelia ten dans vroeg.

Ophelia, die van plan was met Duvotel te praten om te weten te komen of deze nog steeds zoveel belang in haar stelde en haar nog zou trachten uit te horen, gaf Charles een knipoogje van verstandhouding, zodat de jonge man begreep dat het meisje een reden had om Duvotel te lijmen.

Enkele ogenblikken later bevonden Ophelia en de journalist zich tussen de dansende menigte en deden hun best om, tussen de vele paren door, een langzame fox te dansen.

— Een mooie avond, nietwaar Miss Morgan?, begon de journalist op banale wijze het gesprek.

— Dat gaat wel, antwoordde Ophelia, alhoewel ik moet toegeven dat er dingen zijn waar ik meer van houd, dan van dansen op zulke deftige parties.

— U houdt er misschien van om de five o'clock tea te gebruiken op het terras van een bazaar?, merkte de journalist ironisch op.

Ophelia bloosde lichtjes.

— U moet me werkelijk verontschuldigen, Monsieur Duvotel, zei ze glimlachend, maar U overstelpte me zodanig met allerlei vragen, dat ik meende dat U mij aan het interviewen was. En ik heb een erge hekel aan alles wat naar reclame zweemt!

— O, maar het was in 't geheel mijn bedoeling niet U een interview af te nemen, Miss Morgan. Mijne excuses dat ik onbe-

¹⁾ Zie no. 5: „De ontmaskering van John Rafles”.

scheiden geweest ben.

Zwijgend dansten beiden een poosje verder, toen Ophelia zei:

— Er zijn veel rijke en chique lui, vindt U ook niet Monsieur?

Duvotel knikte.

— Maar..... ging het meisje verder, ik heb opgemerkt dat er zoveel onpure elementen rondwandelen, die weinig met het bal schijnen te maken te hebben.

— Dat zullen de geheime agenten zijn, die U ziet, Miss Morgan, antwoordde Duvotel.

— Geheime agenten? Waarvoor zijn die hier? vroeg Ophelia quasi naïef.

— Ach, dat is zo'n idée-fixe van inspecteur Marlowe.. Die denkt dat er deze nacht iets gaat gebeuren.

— Wát zou er gebeuren?

Ophelia deed of ze heel erg schrok en hield zelfs op met dansen.

— Toch niets ergs zeker, Monsieur Duvotel?

— Wel nee, stelde de journalist het meisje gerust, Marlowe meent dat hij hier vannacht de slag van zijn leven zal slaan!

Ophelia had haar hand op de grote smaragd gelegd, die ze aan een dun kettinkje aan de hals droeg alsof ze het kostbaar juweel wilde beschermen.

Duvotel had dit gebaar opgemerkt en lachend zei hij:

— U hoeft zich in het geheel niet ongerust te maken, Miss. Inspecteur Marlowe heeft dusdanige maatregelen genomen als vreesde hij een inval van een geheel leger inbrekers in de woning van Sir Mosschell!

— Is het werkelijk?, vroeg Ophelia, de goedgespeelde comédie voortzettend.

— U ziet toch al de chercheurs, nietwaar? Dit is echter een zeer klein deel van de bewaking. Overal, in elk vertrek van het huis, in de kelders, op de zolders, overal zijn agenten opgesteld en vergeten we niet dezen die buiten opgesteld staan met hun overvalwagens?

Ik geloof dat iedere genodigde, dat ieder lid van het personeel, een bewaker heeft!, besloot Duvotel lachend.

De band hield op met spelen en beiden verlieten de dansvloer.

— Wit U me even verontschuldigen?, vroeg Ophelia haar partner, ik moet dringend mijn coiffure in orde brengen.

Met een glimlach verliet ze Duvotel, nadat ze hem had moeten beloven aanstonds in de bar met hem iets te gebruiken.

Ophelia begaf zich echter niet naar de opschikkamers voor de dames, maar toog op zoek naar Templar en Charles.

Ze vond hen op het terras, waar beide mannen zwijgzaam een cigaret rookten.

Templar zag ogenblikkelijk dat er iets met Ophelia aan de hand was en glimlachend zei hij:

— Wat is er gebeurd, m'n beste Ophelia, heeft de Belgische pers U zó van de wijs gebracht?

— Het is geen tijd om grapjes te maken!, antwoordde Ophelia, terwijl ze zenuwachtig haar zakdoekje ineen frommelde. Die Duvotel komt me daarnet vertellen, dat Marlowe hier met een geheel leger agenten op de loer ligt!

— Zó, zei Templar onbewogen. Ik heb Marlowe zélf reeds ontmoet en ook enkele van zijn satellieten, maar ik wist niet dat het hier zo gesteld was! Dat is prachtig gewerkt, Ophelia!

De jonge vrouw bloosde bij die lof en antwoordde:

— Ach, het was zo gemakkelijk. Die Duvotel is totaal onschuldig en ik dacht nog wel dat hij mij wilde uithoren!

— Ophelia en Charles, zei Templar, blijven jullie even hier op me wachten, ik ga poolshoogte nemen en zien in hoeverre Duvotel de waarheid heeft verteld.

En reeds was de grote avonturier door de brede deuren in de helverlichte zalen getreden.

Met de handen over de rug gekruist wandelde Templar door de verschillende ruime vertrekken en, zonder dat het iemand opviel, speurde hij rond.

Bij zichzelf moest hij toegeven dat er vele individuen rondliepen, zaten of stonden, die er niet voor hun plezier aanwezig waren.

Templar wilde even een kleine proef doen: achteloos wilde hij een der privévertrekken van Sir Mosschell, die voor het publiek verboden waren, openen. Toen hij even omkeek zag hij hoe twee heren zich in zijn richting begaven.

Templar deed alsof hij zich vergist had en trok de deur onmiddellijk weer dicht.

Hij moest bij zichzelf toegeven dat de bewaking zéér scherp was. Hij wilde echter nog

één risico wagen. Toen hij meende dat hij door niemand gevolgd werd, begaf hij zich naar een kleine deur die zich links van de grote toegangshall bevond.

Deze deur verleende toegang tot een klein vertrek, waar zich de schakelborden en de meters van de elektrische leiding bevonden.

Templar trok de deur open, doch deed haar onmiddellijk weer dicht. Nonchalant slenterde hij verder, terwijl een ironische glimlach om zijn lippen speelde.

Zo, zo, dacht hij, Marlowe had inderdaad de val heel goed opgezet. Er stonden dus enkele van zijn mannetjes bij de schakelborden en Templar had net gezien hoe ze, toen hij de deur openmaakte, wegsprongen om zich te verbergen.

Marlowe wist dus maar al te goed dat er maar één mogelijkheid was, waarop Templar zijn gehele plan moest bouwen: namelijk het onklaar maken van de electriciteit. Enkel in de duisternis en de verwarring, die daarop zou ontstaan, zou de grote onbekende zijn slag kunnen slaan en daarop had Marlowe zijn plan om Templar in de val te lokken, gebouwd en daarom ook stonden zijn mannen verborgen bij de schakelborden.

En terwijl Templar uiterlijk onverschillig verder wandelde, als was hij één der genodigden die even wat rust en kalmte zocht, werkte zijn brein koortsachtig en zocht hij naar andere mogelijkheden om zijn plan ten uitvoer te brengen.

Hij wilde net de ruime bibliotheek binnentreden om er enkele minuten rustig te kunnen nadenken, toen hij het volgende brokstuk van een gesprek kon opvangen, een gesprek dat waarschijnlijk gevoerd werd vlak achter de deur der bibliotheekkamer.

.....En denk er om dat je die Duvotel géén ogenblik uit het oog verliest! Die jongen meent het wel heel goed en heeft me reeds enkele nuttige inlichtingen verstrekt, maar hij is soms zo geweldig spraakzaam, dat hij steeds zijn mond voorbijpraat.

— Weet hij zoveel over onze plannen, inspecteur? klonk de andere stem.

— Dat niet, maar hij weet iets en hij is intelligent en kan het overige vermoeden. In ieder geval houdt hem in het oog en breng me ervan op de hoogte indien hij zich in gezelschap van Miss Morgan bevindt. Denk er ook.....

Templar bleef niet langer luisteren; hij had

voldoende gehoord en zijn plan stond hem nu duidelijk voor de geest.

En een spotlichtje schitterde in de ogen van de grote avonturier toen hij zich naar buiten begaf en had inspecteur Marlowe hem zo kunnen zien, dan had hij zich misschien heel wat minder op zijn gemak gevoeld en had getwijfeld aan het welslagen van zijn onderneming.....

* * *

Het „Bal der Diamanten” was werkelijk tot een succes uitgegroeid. Er heerste een vrolijke, ongedwongen stemming, de dansvloer was steeds druk bezet en in de bar ging het er lustig toe. De grote attractie van het feest echter was de quadrille, die om klokslag middernacht zou gedanst worden.

Even vóór twaalf uur begonnen de paren zich reeds te vormen en met tromgeroffel werd de ouderwetse, maar steeds nog graag gedanste dans, aangekondigd.

En er waren nog maar enkele bewegingen of figuren uitgevoerd toen het gebeurde.

Plots was de zaal in een volslagen duisternis gehuld. Het orkest speelde nog enkele maten verder, doch hield dan op met schrille dissonanten.

Vrouwen gilden, men hoorde gevloek en geschreeuw toen, boven het geraas en de paniek uit, doordringende kreten weerklonken:

- Mijn diadeem!
- Help, help! Ik ben m'n halssnoer kwijt!
- Houd de dief! Help!
- Mijn armband!
- Help! Help!

En boven het lawaai uit weerklonk ten slotte de stentorstem van inspecteur Marlowe:

— Alle uitgangen worden bewaakt. Er gaat niemand buiten. Sir Mosschell, kunt U geen kaarsen doen brengen?

— Die zijn mijn bedienden reeds gaan halen, inspecteur, klonk de stem van Sir Mosschell als vanuit een verre hoek.

Dan kwamen eindelijk enkele bedienden voorzien van zilveren kandelaars met brandende kaarsen. Het zwakke, flakkerende schijnsel der kaarsen stelde de deelnemers min of meer gerust en het gillen hield op, het gepraat verstomde en een doodse stilte trad in.

Inspecteur Marlowe nam weer het woord

en de toon waarop hij sprak deed vermoeden dat het hem ernst was en dat hij de daders niet ongestraft wenste te laten.

— Ik herhaal het nog eens, zei hij, niemand mag de balzaal verlaten en ook al het personeel moet hierheen gebracht worden. Dadelijk beginnen we met het onderzoek van iedereen. Degenen van wie iets gestolen werd, komen hier even bij me.

Een vijftal vrouwen trad op de inspecteur toe, met bleke, ontdane gezichten en nog bevend van de doorstane angst.

Tot zijn verwondering zag Marlowe dat ook Sir Mosschell zich bij de dames verveegde.

— Sir Mosschell? zei Marlowe. Is U ook het slachtoffer geworden?

— Jawel, zei de dikke millionair zuchtend, ik ben m'n briljanten dasspeld kwijt!

Marlowe gaf geen antwoord. Hij begreep niets meer van de gehele situatie.

Het kon niet anders of de agenten die hij bij de schakelborden had geplaatst, hadden ofwel hun post verlaten, ofwel waren ze overvallen geworden. Woedend begaf hij zich naar het kleine vertrek en zag er zijn mannen, die in het donker zaten en van de gebeurtenis niets snapten. Toen Marlowe met een kaars het schakelbord belichtte, zag hij dat er niets stuk gemaakt was.

Inwendig vloekend gaf hij een brigadier het bevel de kabels te gaan contrôleren. Toen de inspecteur de schemerige hall doorliep, ontmoette hij de journalist Duvotel, die hem met schitterende ogen vroeg:

— Dát is nu eens primeur voor mij, nietwaar inspecteur? U staat het toch toe dat ik even wegga om mijn blad op de hoogte te brengen?

Marlowe stemde toe opdat hij niet langer door de journalist lastig gevallen zou worden en deed een agent met de Belg medegaan, opdat men hem zou doorlaten.

En het was ditmaal een als een riet bevede Butterfinger die Duvotel zijn tas aanreikte.

Enkele woorden van de agent volstonden en snel liep de jonge journalist de treden af en riep een taxi, die als bij toverslag kwam voorrijden. Nog zat de jonge man pas neer, of de chauffeur schakelde opnieuw in en reed er met hoge snelheid van door.

Ondertussen was het onderzoek in de woning van Sir Mosschell reeds begonnen en de eersten die zich in het kleine salon,

waar Marlowe zich had ingericht, moesten aanmelden waren Sir Neville, Charles en Ophelia Morgan.

Een vrouwelijke politieagente onderzocht Ophelia in een nevenvertrek, terwijl beide mannen in de salon zelf werden afgetast. Het resultaat was echter nihil.

Inspecteur Marlowe kon zijn teleurstelling niet verbergen en met ingehouden woede wendde hij zich tot de grote avonturier en zei op scherpe toon:

— Sir Neville, het lijkt me totaal overbodig U mijn vermoedens te verzwijgen. We hebben bij U noch bij Uw vrienden iets gevonden, maar ik verzeker U dat het huis bewaakt blijft en niemand of niets buiten gaat zonder grondig onderzocht te zijn. En ondertussen zult U zowel als Uw vrienden op Scotland-Yard opgesloten blijven.

— Maar m'n waarde inspecteur! zei Sir Neville verontwaardigd, en waarom zoudt U ons gevangen zetten? U hebt toch geen enkel bewijs dat wij om 't even hoe in deze zaak betrokken zijn?

— Ik weet wat ik doe, Sir Neville, en U zult me ditmaal niet ontsnappen, dat verzeker ik U!

— U weet niet wat U doet, inspecteur! zei de grote onbekende en hij beklemtoonde krachtig ieder woord. Zo U het aandurfst mij en mijn vrienden last te berokkenen, stel ik me dadelijk in verbinding met mijn advocaat en zal deze een klacht tegen U indienen wegens onwettelijke vrijheidsberoving!

Marlowe zweeg.

Hij wist dat Templar gelijk had en dat hij zonder werkelijke bewijzen niets tegen hem kon beginnen en, indien hij nu iets tegen hem ondernam, hij, Marlowe, het kind van de rekening zou worden. Eén ding echter wist Marlowe: de gestolen juwelen moesten ergens in de woning van Sir Mosschell verborgen zijn en Templar zou dus alles in het werk moeten stellen om ze in zijn bezit te krijgen. En dit, Marlowe deed een eed erop, dit zou hij Templar onder alle omstandigheden weten te beletten.

De inspecteur zag ook dat het met de bedreiging van Sir Neville bittere ernst was en wist tevens dat het hoofdbureau nimmer een arrestatie van deze bekende en invloedrijke figuur zou toestaan zonder dat er werkelijk heel bezwarende bewijzen voorhanden waren.

Het was dan ook slechts in zijn woede om

de mislukking van de opgezette val, dat hij met opsluiting bedreigd had. Sir Neville en zijn vrienden gevangen te zetten in deze omstandigheden, betekende een groot schandaal en niet alleen hij, Marlowe, maar ook Slowgate, zijn chef, en tal van andere ambtenaren van Scotland-Yard zouden ermede in het gedrang komen. Want wie zou tenslotte zijn bewering geloven als zouden Sir Neville en John Templar één en dezelfde persoon zijn?

Hij, Marlowe, wist het, maar had niet het minste bewijs, terwijl de reputatie van Sir Neville in de Londense society zo goed als onaantastbaar was.

Diplomaten, machtige financiers en bekende leden van de regering behoorden tot de vriendenkring van zijn club.

De arrestatie van Templar kon maar één gevolg hebben, namelijk dat Marlowe zowel als zijn chef op staande voet ontslag zouden krijgen en geheel Scotland-Yard zou worden geblameerd, om verder nog te zwijgen van de reacties der kranten, die zich als aasgieren op dit schandaal zouden werpen.

Deze overwegingen schoten als een flits door Marlowe's geest, terwijl Templar met een ironisch lachje om de mond en wel wetend wat er in het brein van de inspecteur omging, het verdere verloop rustig afwachtte.

Tenslotte, na zijn zelfbeheersing te hebben teruggewonnen en met moeite de woorden uitbrengend, zei Marlowe:

— U wint, Sir Neville! Ik moet U wel laten gaan, maar ik zweer U, dat ik U géén seconde uit het oog zal laten verliezen?

— U zult het vlug moe worden, inspecteur, zei de grote avonturier ironisch; die methode zal U niet alleen handen vol geld kosten en tevens uw beste mannen voor een onmogelijke taak stellen. Misschien zit ik morgen wel aan de Riviera, in Transvaal of ergens in Zuid-Amerika, en wat dan?

Ja, wat dan, dacht Marlowe verbitterd.

Hij wist dat hij ditmaal verslagen was, doch weigerde zulks vooralsnog toe te geven.

In ieder geval zou hij Neville en zijn vrienden, 'zolang ze in Londen vertoefden, door zijn mannetjes laten volgen, terwijl hij door anderen de hele woning van Sir Mosschell zou laten overhoop halen. De juwelen konden immers toch niet spoorloos verdwenen zijn en een ondervraging van het personeel zou waarschijnlijk ook nog wel een

of ander lichtpuntje brengen.

Maar toch wist Marlowe nu reeds dat er op een of andere wijze een vergissing was begaan, doch martelde zich vergeefs de geest om de zwakke schakel te achterhalen.

En terwijl hij geheel verslagen het onderzoek lusteloos verder zette, rapporten aanhoorde, ondervragingen leidde en misnoegde genodigden, die wilden vertrekken te woord stond, verlieten Templar, Ophelia en Charles de woning van Sir Mosschell, gevolgd door twee rechercheurs, die hun wild echter een paar straten verder reeds uit het oog verloren.....

HOOFDSTUK V

Waarin inspecteur Marlowe zijn excuses aanbiedt en verloren juwelen worden teruggevonden.

Met een behaaglijke zucht liet Jacques Duvotel zich in de zachte kussens van de taxi neervallen, toen de wagen zich reeds met een schok in beweging zette.

— Naar het dichtstbijliggende telegraafkantoor!, beval hij de chauffeur.

Deze gaf geen antwoord, doch versnelde zijn vaart.

Erg spraakzaam is die niet, dacht Duvotel, doch schonk er geen verdere aandacht aan.

Vlug diepte hij uit zijn zak zijn vulpen en notitieboekje op en begon in telegramstijl de jongste gebeurtenissen van het „Bal der Diamanten" op te tekenen.

Een tiental minuten was hij hiermee bezig, toen hij op het ruitje, dat hem van de taxi-chauffeur scheidde, tikte en vroeg:

— Duurt het nog lang vooraleer we er zijn?

De chauffeur antwoordde weer niet en luider tikte Duvotel op het glas.

— Hé daar! Hoor je me niet?

Toen keek Duvotel naar buiten en bemerkte dat de wagen door een der brede lanen van de Londense voorsteden reed.

De journalist begreep niets, doch vermoedde dat de chauffeur hem verkeerd verstaan had en luider klopte hij op het ruitje. Dan

zag hij in het spiegeltje hoe de chauffeur ironisch grijnsde. Duvotel begreep dat er iets abnormaals gaande was en luid riep hij de taxi-voerder toe:

— Hé..... chauffeur..... hé.

Maar ongestoord en in grote snelheid reed de auto door. Het hart van de journalist bonsde luid en gedurende enkele seconden zat hij totaal onbeweeglijk weggedoken in een hoek van de auto.

Hij was opgelicht! flitste het hem door de geest. Maar waarom? Wie kon er belang bij hebben om hem te ontvoeren? Geld bezat hij niet en zijn familieleden evenmin, zodat het niet om een borgsom kon te doen zijn. Waarom dan?

Tevergeefs pijnigde de journalist zijn hersens af, doch hij kon met de beste wil van de wereld geen verklaring vinden.

Het enige middel dat hem restte was te trachten ongemerkt een deur van de auto te openen en zich uit de rijdende wagen te laten vallen.

Duvotel wist dat het hem het leven kon kosten, doch bij de gedachte aan wat hem misschien te wachten stond, besloot hij de kans te wagen.

Zonder de aandacht van de chauffeur te trekken ging zijn hand voorzichtig naar de deurknop en wilde hij hem omdraaien, toen hij een metaalachtig gekklik hoorde.

Hij zag hoe een soort metalen pantser de wanden en raampjes van de auto afsloot en hem scheidde van de taxivoerder.

Luid riep de jonge man om hulp, bonsde met zijn vuisten op de metalen wanden, tot hij plotseling een loom gevoel gewaar werd en hij zich heel erg slaperig gevoelde.

Hij strekte zich uit op de zitbank van de auto.

Vaag hoorde hij nog het snorpen van de wielen over het asfalt en het knarsen der remmen. Dan sliep hij in en bemerkte niet meer dat de taxi met een duizelingwekkende vaart naar de Londense City terugvoer.....

* * *

— Nu ben ik werkelijk nieuwsgierig, John, zei Charles, terwijl hij handig enkele eieren in een grote kom omroerde, hoe je het hebt klaargespeeld om dat licht tóch defect te maken.

— En ik niet minder, zei Ophelia, die druk in de weer was met brood te roosteren.

De drie vrienden bevonden zich in de ruime, zeer modern ingerichte keuken van Templar's huis aan de Trafalgar Square. Ze hadden zich, na het bewogen bal, alle drie zeer hongerig gevoeld en daar het te laat was om Gaston te wekken, besloten ze zelf hun nachtelijk maal te bereiden.

Templar glimlachte voldaan, terwijl hij de grote ijskast letterlijk geheel leeghaalde.

— Het was inderdaad geen gemakkelijk werkje, zei hij, dat enkel en alleen dank zij de handigheid van James is kunnen uitgevoerd worden.

— Van James? vroeg Charles verwonderd.

— Inderdaad, antwoordde Templar, toen ik door had dat Marlowe net bij de schakelborden de val had opgezet, moest er wel iets anders op gevonden worden. Toen dacht ik er aan dat de electriciteit van buiten binnenshuis wordt gebracht en dat daar een mogelijkheid lag. Ik wandelde dus even naar buiten en stelde James op de hoogte. Onze reus toog dadelijk op zoek naar de grote kabel en we spraken af, dat, indien hij hem zou ontdekken, hij deze om klokslag middernacht zou doorhakken. Er zat dan wel een hele sector van Londen zonder licht, maar daar was nu eenmaal niets aan te doen!

— Wanneer verwacht je James? vroeg Charles.

Templar keek op zijn armbandhorloge.

— Die kan ieder ogenblik arriveren, antwoordde de grote avonturier. En inderdaad, nog geen vijf minuten later hoorden ze een auto voorrijden en stoppen en bijna ogenblikkelijk trad de reus de keuken binnen.

Aan dezès opgewekt gelaat kon de grote avonturier dadelijk merken dat alles goed verlopen was en hij zei dan ook:

— Alles wel zeker, James?

— Jawel, Sir, antwoordde de reus. Die kabel heb ik nogal vlug gevonden. Het ongeluk wilde echter dat hij vlak in het midden van een drukke rijweg lag. Ik heb dan hier vlug enkele houten latten tegen mekaar geslagen, die op de weg geplaatst met het opschrift: „Omrijden. Gevaar!” Daarna groef ik rustig de kabel op en, na al de nodige voorzorgsmaatregelen genomen te hebben, hakte ik hem stuk.

— Prachtig, zei Templar lovend. En nu... de journalist, is dat ook zo vlot verlopen?

— Ik heb gedaan wat U gezegd hebt, Sir. Ik ben voorgerezen toen hij kwam buitenge-

lopen en hij had zo'n haast dat hij niet eens merkte dat het eigenlijk helemaal geen taxi was waarin hij sprong. Hij was zeer boos, doch een beetje gas en zo was ie weg!

— Hij zal er toch niet te ziek van zijn, daarna? vroeg Ophelia medelijdend.

— Ach wat! antwoordde Charles. Een beetje slaperig, dat 's all!

— En waar heb je hem achtergelaten? vroeg Templar.

— Op een bank in Regent's Park, zoals U gezegd hebt, Sir. En hier, trots als een pauw overhandigde de reus haar aan de grote onbekende, hier is de tas van de Journalist!

Snel legde Templar de tas op tafel, opende ze en keek onthutst op.

Charles, die nieuwsgierig over de schouder van zijn vriend was komen kijken, uitte een kreet van verbazing en riep:

— De juwelen zijn eruit, John!

Alle vier waren ze nu over de tas gebogen, die niets anders bevatte dan enkele stukgeslagen bakstenen en ineengefrommelde dagbladen.

En het was een grimmige Templar die uit de tas een briefje opdiepte, dat hij zijn vrienden voorlas:

MET MIJN HARTELIJKE DANK!
EEN COLLEGA!

Enkele ogenblikken heerste er een gespannen stilte in het vertrek en het was tenslotte Ophelia die het eerst tot bezinning kwam en uitriep:

— Zou die Duvotel iets geweten hebben?

Templar schudde ontkennend met het hoofd:

— Dat zal wel niet, Ophelia. Die jonge man heeft hiermee niets te maken en stond daarbij in contact met inspecteur Marlowe.

— Ik begrijp het niet! jammerde Charles. Als de burggraaf nu nog in Londen was, dan zou ik het nog kunnen aannemen, maar nu...

Totaal verslagen liet de jonge man zich op een stoel neervallen.

Ook James was geheel ontdaan naar de tas blijven kijken en krabde zich nadenkend het hoofd.

— Dat is een raadsel voor me, Sir!

— Een raadsel is het, zei de grote avonturier, iemand moet van al onze handelingen op de hoogte geweest zijn; hij heeft mij geen ogenblik uit het oog verloren en heeft van

de korte tijd, die er was tussen het moment waarop ik de juwelen in de tas wegborg en dat Duvotel er mede wegging, gebruik gemaakt om zich van de juwelen meester te maken.

— Wie zou het toch kunnen gedaan hebben? zei Charles zuchtend. Weeral zoveel moeite voor niets. Ik geloof John, dat Londen ons ditmaal geen geluk bijbrengt. Eerst de mislukking op de tentoonstelling en nu dit...

De grote onbekende klopte zijn jongere vriend echter bemoedigend op de schouder en zei, terwijl een vastberaden trek om zijn lippen kwam:

— Maar ditmaal zal ik het er niet bij laten, Charles! Die juwelen komen weer in mijn bezit of anders moet ik aannemen dat ik oud word en zal ik pensioen nemen!

* * *

De volgende morgen vond Templar, Ophelia en Charles reeds vroeg aan de ontbijttafel.

Reeds de vorige nacht immers, had de gentleman-inbreker onwrikbaar zijn besluit te kennen gegeven, kost wat kost de verdwijning van de door hem gestolen juwelen op te helderen.

Zwijgend en in gedachten verdiept bediende Templar zich van thee met toast en bacon die door de vergrijsde, weinig spraakzame Gaston waren opgediend.

Pas was het gezelschap van tafel opgestaan en hadden de drie vrienden zich naar de zitkamer begeven, of na decent te hebben aangeklopt, verscheen Gaston weer, wendde zich tot Templar en zei:

— Iemand wenst U te spreken, Sir. Hij zegt inspecteur Marlowe te zijn.

— Marlowe? Zo vroeg reeds?

De grote avonturier trok de wenkbrauwen vragend op, terwijl ook Ophelia en Charles elkaar verbaasd aankeken.

Dan, schouderophalend, wendde Templar zich tot de wachtende bediende:

— In orde, Gaston. Laat de inspecteur maar in.

— Nog was de deur goed en wel niet achter de bediende gesloten, of Charles wendde zich tot zijn vriend:

— Wat heeft dát te betekenen, John? Kan die vent ons dan geen ogenblik met rust laten?

— Kalm maar, Charles! Laat ons eerst horen wat onze vriend Marlowe te vertellen heeft. Daar is hij trouwens al, meen ik!

Inderdaad ging de deur open en de inspecteur trad binnen.

— Goede morgen, Sir Neville!

Daarna richtte hij zich tot Ophelia en Charles en begroette ook beiden. Het meisje gaf de groet glimlachend terug, terwijl Charles iets bromde, wat men met enige moeite voor een beleefdheidsformule kon houden. Templar van zijn kant, deed heel gewoon, en z'n „Good morning, inspector” klonk neutraal en liet alle wegen open.

Met een gastvrij gebaar bood de grote avonturier z'n vroege bezoeker een zetel aan, presenteerde hem een sigaret uit het kleine, kunstig bewerkte kistje uit sandelhout en wachtte de verdere gebeurtenissen af.

Met woord noch gebaar gaf Marlowe te kennen, dat de aanwezigheid van Ophelia en Charles hem hinderde en na een paar trekken aan zijn sigaret, die hem een waarderend gebrom ontlokten, ving hij aan:

— Wel, Sir Neville, misschien verwondert mijn vroege bezoek je wel, vooral na wat de afgelopen nacht gebeurde?

— Ik heb mij aangewend, mij over niets te verwonderen, inspecteur. Het leven immers is zo vol van verrassingen dat men gewend raakt aan alles. Maar ga verder, als ik je verzoeken mag!

— Wel, Sir Neville, de zaak is, dat ik mij wens te verontschuldigen over mijn houding van vannacht. Ik vrees dat ik mij te zeer heb laten gaan.

Templar noch z'n vrienden wisten wat ze hoorden. Was het soms een truc van Marlowe? Maar waarom, met welk doel?

Doch Marlowe vervolgde haast onmiddellijk.

— Zie je, die zaak van Somerset-House zat me dwars. Ik had op een volledig succes gerekend en de vlucht..... enfin, U begrijpt me wel, stelde mij teleur. Hij pauseerde even, doch geen der drie vrienden ging op Marlowe's woorden in.

— Enfin ging de inspecteur tenslotte verder, toen, ondanks al mijn voorzorgen, op het „Bal van het diamant” een geraffineerde diefstal plaats vond, was ik buiten mezelf.

— Heel begrijpelijk! zei Templar met beleefde verveeldheid. — En wat verder?

— Ja, nu komt het cardinale punt. Ik was

overtuigd, Sir Neville, dat deze diefstal nogmaals uw werk was, doch was verplicht U vrijuit te laten gaan, daar ik over geen enkel bewijs beschikte. En tot over een paar uur zou ik nog altijd gezworen hebben, dat de diefstal Uw werk was geweest.

— Heel vriendelijk, inspecteur. En hoe komt het, dat U Uwe mening sinds een paar uur wijzigde?

— Omdat we de dief te pakken hebben! klonk het triomfantelijk.

Zowel Templar, Ophelia en Charles richtten zich onwillekeurig op, doch Marlowe was zozeer verdiept in zijn triomf dat hij hun verwondering niet opmerkte.

— En die dief? vroeg de gentleman-inbreker omzichtig, — is het een geheim te vragen wie het is?

— In 't geheel niet! zei Marlowe. — Het komt morgen toch in de krant. Het is die Butterfinger, de butler van Sir Mosschell!

De drie vrienden hadden zich nu wel zo in bedwang dat ze niets van hun verwondering lieten blijken.

— Ik mag dus aannemen dat de juwelen terecht zijn? vroeg Templar.

— Inderdaad. Ze berusten reeds veilig in de safe van Scotland-Yard. De ganse nacht door heb ik de woning van Sir Mosschell van boven tot onder doen onderzoeken. Tenslotte ontdekte een mijner mannen de juwelen, in een doek gewikkeld en aan een touwtje opgehangen, vlak onder Butterfinger's venster. Een scherpe ondervraging van de butler deed hem spoedig bekennen. Wel zijn er nog verschillende omstandigheden die dienen opgehelderd te worden zoals de kwestie van het licht, doch ik denk dat er medeplichtigen in het spel zijn die de kabel hebben vernield. Maar die dingen moet de rechter van instructie maar uitzoeken!

— Nou, U maakte weer een goede beurt, inspecteur, m'n compliment! zei Templar met onmerkbaar ironie.

— Ik ben U dankbaar dat U het zo opvat, Sir Neville! Ik stelde me nogal plomp aan tegenover U.....

— Vergeet het inspecteur! Iedereen, ook U, is niet steeds onfeilbaar! Ik dank U in elk geval voor de attentie!

— Ik vond het mijn plicht, mij te komen excuseren.

Marlowe stond uit zijn zetel recht. Het afscheid was zeer correct en vormelijk, doch

toen hij Miss Morgan begroette, schoot hem blijkbaar plots iets te binnen.

— A propos, Miss Morgan, ik geloof wel dat U die Belgische journalist, Duvotel kent, is het niet?

Het meisje knikte bevestigend.

— Er is hem iets heel geks overkomen. Volgens zijn bewering werd hij bij het verlaten van Sir Mosschell's woning gekidnapt. Een taxichauffeur bedwelmde hem, bracht hem buiten de stad en beroofde hem van zijn tas. Een agent vond hem vroeg in de morgen, slapend op een bank in Regent's park.

— Misschien had hij Mosschell's bar te veel eer bewezen? vroeg het meisje, ofschoon ze beter wist.

— In den beginne dacht ik ook zoiets, gaf Marlowe toe. Maar er zijn een paar punten die dat tegenspreken. Enfin, dat is een gewone routinezaak. Misschien wordt de dader geknipt, misschien ook niet!

Toen Marlowe verdwenen was, heerste er een ogenblik grote hilariteit onder de drie vrijbuiters.

— Wat 'n grap! zei Ophelia gnuivend. — Marlowe die z'n excuses aanbiedt!

— Dus, die Butterfinger was het! bromde Templar. — Diens uitgestreken gezicht stond me van in den beginne niet aan!

— Maar, wierp Charles op, — hoe kwam die vent aan het idee in de tas te gaan snuffelen?

— Hij stond in de buurt van de deur en misschien heeft hij me in het duister naar de vestibule gevolgd, waar ik de juwelen in Duvotel's tas stopte. En daar hij zich tamelijk vrij kon bewegen, was de rest voor hem een klein kunstje.

— En daarmee — besloot Charles — zijn de juwelen voor goed foetsiel weg! verloren!

Hij keek zijn vriend aan, om wiens mond een raadselachtige glimlach speelde. Het angstzweet brak Charles uit. Hij dorst het eerst niet te geloven, maar ja, daar had je het al!

— Verloren Charles? Ik denk er niet aan de juwelen op die wijze af te staan!

— Maar je hoorde toch wat Marlowe zei! jammerde de jonge man. — Ze zitten in de safe van Scotland-Yard!

— Al bevonden ze zich in de kluis van de „Bank of England” Charles! Ik laat het hier niet bij, snap je?

Moedeloos liet Charles zich in zijn zetel neervallen. Hij kende die hardnekkigheid en wist dat niets zijn vriend zou weten te overtuigen. In ieder geval had hij zijn best gedaan en als het ditmaal mis liep, zou hem in ieder geval geen schuld treffen.

* * *

Het was rond tien uur van dezelfde dag, dat een officieel uitzierend persoon zich aan het gebouw van Scotland-Yard aanbood en vroeg naar inspecteur Marlowe.

Op de mededeling echter, dat de inspecteur afwezig was, doch dat zijn onmiddellijke chef, hoofdinspecteur Slowgate zojuist was gearriveerd, nam de bezoeker genoegen met een bezoek aan de laatste.

Met veel plichtplegingen werd de bezoeker, die een speciale volmacht van de staatssecretaris van Binnenlandse Zaken had voorgelegd, naar het bureel van de hoofdinspecteur gebracht.

Slowgate, geheel in z'n nopjes om de gunstige resultaten welke door zijn dienst en vooral door zijn ondergeschikte, Marlowe in de laatste dagen werden geboekt, ontving de speciale afgevaardigde met de meeste plichtplegingen.

Pas had de bezoeker op de hem aangeboden stoel plaats genomen, of op geheimzinnige fluisterton vroeg hij:

— Kunnen we niet beluisterd worden, hoofdinspecteur? Want wat ik hier te verhandelen heb, is van buitengewoon gewicht voor mij.

Slowgate stelde zijn bezoeker gerust en tot meerdere zekerheid nam hij de telefoon van de haak en gaf de dienstdoende brigadier bevel, onder geen enkel voorwendsel iemand toe te laten, zolang de bezoeker niet vertrokken was.

De speciaal gevolgmachtigde knikte goedkeurend.

Slowgate diep geveid door dit waarderend gebaar, kwam wat rechter te zitten en vroeg:

— En nu, mister Burlington, met wat kunnen wij U van dienst zijn.

Mister Burlington, zoals de bezoeker zich had laten aandienen, kuchte officieel:

— Kijk eens, m'n beste hoofdinspecteur, begon hij, — er is iets in Uw brandkast dat mij in hoge mate interesseert!

Slowgate keek zijn bezoeker eerst met verbazing, daarna met sprakeloze woede aan.

— Mijnheer!..... begon hij.

— Laat die nonsens, hoofdinspecteur, klonk de metaalachtige stem van de gewaande Burlington.

— Wees blij dat ik met de deur in huis val en het je niet lastiger maken zal dan noodzakelijk!

— Mijnheer! U vraagt..... U durft.....

Slowgate werd rood van woede en zijn hand tastte driftig naar de schel.

Zover kwam het echter niet, want met een aalvlugge, lenige beweging was de bezoeker recht-gesprongen, greep de pols van de hoofdinspecteur in een ijzeren greep en bracht met de andere hand een geopend flesje onder Slowgate's neus.

De hoofdinspecteur trachtte nog het hoofd af te wenden..... een kreet steeg naar zijn lippen..... dit alles echter één fractie van een seconde te laat.

Machteloos viel het hoofd van de politie-beampte zijwaarts, een zucht ontsnapte uit zijn mond en alles was stil.

— Wel heel afdoendel! mompelde de aanvaller. — Jammer dat het zo snel vervluchtigd en slechts van zeer nabij kan worden gebruikt.

Met die woorden liet Templar, want hij was het, de hand van Slowgate los, die als een dooie, witte vis, op het blad van de schrijftafel gleeed.

— En nu aan het werk! zei Templar opgewekt.

Tastend gleden zijn handen langs Slow-

gate's lichaam, tot hij een gebrom van vol-doening liet horen. Hij bladerde vlug in de zakagenda welke hij in een der vestzakken had ontdekt, tot hij datgene vond wat hij zocht.

Uit de schrijftafellade viste hij een zware sleutelbos op, begaf zich naar de brandkast welke zich links van het raam bevond, stak een kleine, eigenaardig gevormde sleutel in het slot, draaide de combinatie welke hij in de agenda had ontdekt..... en..... langzaam draaide de zware deur op haar hengsels.

Zonder haast greep de grote avonturier het verzegelde pakje dat zich in het bovenste vakje bevond, scheurde het papier stuk en zag datgene wat hij zocht: de juwelen, welke hem de vorige nacht zo onfortuinlijk door Butterfinger waren afhandig gemaakt. Met een ironische glimlach op de lippen, scheurde hij een velletje uit Slowgate's blocnote, en schreef in sierlijk handschrift:

„Hartelijk dank voor de medewerking!

J. T.”

Daarna stopte hij de juwelen in zijn actetas, sloot de brandkast en borg de sleutels en de agenda weer waar hij ze had gevonden.

En nu nog een peinzende blik op de nog altijd in diepe verdoving verkerende hoofdinspecteur te hebben geworpen, verliet hij het vertrek. Vergezeld van de brigadier, bereikte hij de uitgang, stapte in de wachtende auto en reed ditmaal als overwinnaar heen!

EINDE.

Over 14 dagen verschijnt Nr. 23:

In de Greep van het Kwade

Een spannend, geheimzinnig verhaal waarin de grote avonturier en diens vrienden strijd voeren tegen opium- en cocaïne-smokkelaars, die tevens handel drijven in blanke slavinnen.

Verkrijgbaar bij elke kiosk en Boekhandelaar

PEARL S. BUCK

DE EERSTE VROUW

Nog slechts enkele exemplaren van dit op prima papier uitgevoerde boekwerk zijn beschikbaar.

Profiteert van deze laatste kans om Uw boekenkast met dit bijzondere boek te verrijken.

Zendt een postwissel ad f 3.50 (winkelprijs f 4.90) en U
ontvangt dit fraaie boek franco thuis

Alleen verkrijgbaar bij:

UITGEVERIJ

ROKIN 174

BOEK ENGROS

AMSTERDAM